Ateitis

LAPKRITIS—GRUODIS 1992-6

Ateitis

Vėlinės (eil.)
Leonardas Andriekus....210

Vėlinės (eil.)
Kazys Bradūnas....210

Visa atnaujinti Kristuje
Darius Udrys....211

Laiškas Kristui
Vytautas Mačernis....212

Prisiliet imas (apsakymas)
Haris Subačius....212

Kalėdose (eil.)
Leonardas Andriekus....215

Kalėdų naktis (eil.)
Alfonsas Tyruolis....215

Užgims tėvynėje
Česlovas Masaitis....215

Kaladėlių paslaptis
Audra Kubiliūtė....216

Maironis
Danutė Lipčiūtė-Augienė....218

Lietuvos išeivijos pašaukimas ir likimas
Vėjas Liulevičius....220

Antaną Vienažindį prisimenant
Algirdas Vaicieka....221

TIKIU

Moters vaidmuo dieviškojo atpirkimo dramoje
Kun. Viktoras Rimšelis, MIC....222

ATEITININKAI LIETUVOJE....224

ATEITIES SPINDULIAI....233

KALBOS SKYRIUS....234
ĮVYKIAI IR ŽMONĖS....235

MŪSŲ VEIKLA....237

KREIVOS ŠYPSENOS....246
1992 „Ateities" turinys....247

Viršelyje: Klivlando ateitininkai: L. Alšėnaitė, K. Matas ir K. Mataitė.

Ateitininkų Federacijos leidžiamas katalikiškos lietuviškos orientacijos žurnalas

LAPKRITIS-GRUODIS
1992
VOL. LXXXII NR. 6

REDAKTORĖ:
Danutė Bindokienė,
7155 S. Homan Ave.,
Chicago, IL 60629. USA
Telef. (312)776-2036

REDAKCIJOS NARĖ:
Ramunė Kubiliūtė

TECHNINIS REDAKTORIUS:
Jonas Kuprys

ADMINISTRATORIUS
Juozas Polikaitis
1209 Country Lane
Lemont, IL 60439, USA
Tel.: (708) 257-2022

Spaudos darbus atlieka Draugo spaustuvė Chicagoje. Leidžia Ateitininkų Federacija. Prenumerata metams JAV ir Kanadoje — 12.00 dol.; garbės prenumerata — 20.00 dol., susipažinimui 9.00 dol.; kituose kraštuose — 9.00 dol., išskyrus Pietų Ameriką (7.00 dol.).

ATEITIS (USPS 035-440) — a magazine published by-monthly, by the Lithuanian Catholic Federation Ateitis, Inc. Business address: 7235 S. Sacramento Ave., Chicago, IL 60629 USA. Yearly subscription in the US and Canada $12.00. Single copy $2.00. Second class postage paid at Chicago, Illinois.

© 1992 by the Lithuanian Catholic Federation *Ateitis*. All rights reserved. POSTMASTER. Send address changes to ATEITIS, 7235 S. Sacramento Ave., Chicago, Illinois 60629 USA.

Mieli Broliai, Sesės,

Kalėdose prisimename dieną, kurioje Amžinojo Dievo Sūnus įsijungė į žmonijos istoriją, tapdamas Emanueliu — Dievas Su Mumis. Tą dieną išsipildė pranašo Izaijo žodžiai: „Didi šviesa užtvino mus, nes gimė mums Viešpats. Jis vadinsis Nuolatinis Patarėjas Galingasis Dievas, Taikos Kunigaikštis" (Iz. 9,5).

Tačiau Kalėdos nėra vien istorinio įvykio prisiminimas. Kalėdos yra nuolatos besitęsianti realybė. Dievo Sūnus, tapęs mūsų broliu ir išganytoju, per krikštą ir kitus sakramentus be paliovos plečia savo taikos, teisingumo ir meilės karalystę, kuria naujas tautų kultūros, rašo naują žmonijos istorijos lapą.

Jei žmogus nors vieną kartą metuose nori būti geresniu, jei Kalėdų dieną pajėgia pamiršti skriaudą, apkabinti savo tariamą priešą, ar tai nėra ženklas, kad „Dievas yra su mumis", kad Emanuelio atnešta meilė broliui žmogui pasiliko pasaulyje, nors pats Kristus daugelio yra bandomas išstumti iš viešojo gyvenimo ir milijonai jo negimusių brolių ir sesių yra kasmet iššudomi?!

Daugelį kartų nedraugiški kaimynai bandė Lietuvą padaryti savo šiaurės vakarų provincija, jos žmones paversti paklusniais vergais. Nors ne vienas suklupo ir ne vienas nuėjo tarnauti svetimiems dievams, tačiau mūsų tauta išliko ištikima krikštu padarytai sutarčiai: „Aš būsiu tavo Dievas, tu būsi mano tauta." Biblinis Emanuelis, prisiėmęs Rūpintojėlio vardą, pasiliko su tauta visuose jos varguose ir nelaimėse.

Džiugaus Kristaus — „Dievas Su Mumis" — gimtadienio ir viltingų, Dievo laiminamų Naujųjų 1993 metų linkiu visiems, gyvenantiems valstybinę nepriklausomybę atgavusioje tėvynėje ir čia, išeivijoje.

Vysk. Paulius A. Baltakis, O.F.M.

1992 m. Kalėdos

Kūdikėlio Jėzaus gimimo proga sveikinu ateitininkus, išsisklaidžiusius po platųjį pasaulį. Linkiu, kad Kristus pripildytų visų širdis nuoširdumu, gera valia, nuolankumu ir broliška meile kitiems. Juk Kalėdų Kristus yra mūsų didžioji Viltis, mūsų Idealas, mūsų Tikslas!

Telaimina Kūdikėlis Jėzus mūsų darbus 1993-čiuose metuose, siekiant „Visą atnaujinti Kristuje"!

Juozas Polikaitis
Ateitininkų Federacijos Vadas

Lietuvos Nacionalinė M. Mažvydo Biblioteka

Nuotr. Liudo Landsbergio

Leonardas Andriekus

VĖLINĖS

Ką jūs beveiksite, parėjusios namo —
Tėvų ir protėvių neramios vėlės?
Iš sugriautos trobelės liko tik akmuo,
Iš vasaros džiaugsmų — tiktai šešėlis.

Be saulės ir žvaigždžių bus rudenį dangus,
Tokioj tamsybėje namo nerasit kelio.
Jus ves į tėviškę per apsiniaukusius laukus
Iš avilio atlėkusi bitelė.

Jus pailsėti ant akmens ji meiliai ves —
Nustebsite, kad taip aklai sutemo —
Ir jūsų ašaras, tas brangias lauktuves,
Sugers ištroškusi gimtoji žemė.

Kazys Bradūnas

VĖLINĖS

Keliaujam kelią — nieks nelydi
O ir sutikti niekas nežadės
Šauksmai aidės kalnais nuklydę —
Aidės.

Ir sužibės vaškinės žvakės,
O vėjai gal ir jas užpūs...
Viena tik žemė bus pasakius:
Sūnus.

Visa atnaujinant Kristuje

Darius Udrys

Lietuvai pagaliau laisvėjant, daugelis klausia: ar lietuvių išeivija (ir tuo pačiu josios organizacijos) išsilaikys, praradus ją vienijantį Lietuvos išlaisvinimo tikslą? Tai yra vienas svarbiausių šiandieninių išeivijos klausimų. Kai kurių organizacijų ir leidinių išsikėlimas Lietuvon arba veiklos nutraukimas verčia visus lietuvius apmąstyti, kaip bus su išeivija ir jos organizacijomis? Ar išliks organizacijų dabartinė forma? O gal jos iš vis išnyks? Šį klausimą svarstyti ir į jį atsakyti privalo ir ateitininkai, kadangi atsakymas į šį klausimą sudaro tų svarbiausių ateitininkiškų klausimų „Kas aš esu?" „Ką matau aplink save?" ir „Ko siekiu?" sudėtinę dalį.

Organizacijos, kurios pasiekia savo numatytus tikslus, normaliai išnyksta, arba, norint išvengti išnykimo, atranda naujus jų egzistenciją pateisinančius tikslus. Lietuvos Persitvarkymo Sąjūdis yra tokios organizacijos pavyzdys, kuri pasiekus savo tikslą (suverenią/nepriklausomą Lietuvos Valstybę) persiorientavo ir atrado naują tikslą (pavirsti tokia organizacija, per kurią tam tikrų politinių pažiūrų kandidatai gali efektyviau kandidatuoti). O Vyriausias Lietuvos Išsilaisvinimo Komitetas (Vlikas) tai yra pavyzdys organizacijos, kuri, laikydama savo tikslus jau pasiektus, likvidavosi. Vadinasi, tos lietuviškos organizacijos, kurios siekė vien tik Lietuvos išlaisvinimo, dabar turės arba persiorientuoti ir susirasti naują tikslą, arba, kai tikslas pasiektas, išnykti.

Tačiau ateitininkija skiriasi nuo daugelio kitų išeivijos lietuvių organizacijų tuo, jog ateitininkija, teisingai supratus, iš pat pradžių turėjo būti ir yra ne vien tik Lietuvos išlaisvinimo siekianti tautinė organizacija, bet pasaulinio masto ir nuoseklių, visapusiškai žmogų apimančių idėjų organizacija (kurios tiktai vienas ideologinis principas yra tautiškumo ugdymas). Nors kartais pasijuokiam iš ankstyvesnių ateitininkų himno žodžių „ateičiai dvasios galiūnus gaminam," kadangi jį giedant įsivaizdavome kažkokią „galiūną gamybos įmonę" ateitininkų organizacija yra, gan tiksliai pasakius, ateities vadų ir dvasios galiūnų „fabrikas" ne ta prasme, kad ateitininkai visi mechanizuoti, racionalistai robotai, bet tokia prasme, kad ateitininkų organizacijos tikslas yra priimti Dievo sukurtą jaunuolį ir, jį išugdžius ateitininkiškoj dvasioj, iš jo „pagaminti" sąmoningą, inteligentišką lietuvį kataliką, kuris, išmokęs samprotauti ir pasisemdamas ateitininkų ir kitų dvasios galiūnų pavyzdžio bei mąstysenos, būtų įgalintas save, savo šeimą, savo tautą ir visą pasaulį atnaujinti Kristuje. Todėl ateitininkija, ypač už Lietuvos ribų, teisingai įgyvendinama, ne tik išsilaikys, bet išaugs ir turėtų tapti pasaulinio masto sąjūdžiu.

Visi susipratę ateitininkai mato, kad šių dienų pasauliui reikia daugiau negu vien tik politinių persitvarkymo sąjūdžių. Trečiojo krikščionybės milenijaus išvakarėse pasaulis tiesiog šaukiasi dvasinio, moralinio persitvarkymo, nes mums visiems gresia visokiausi pavojai, daugiausia kylantys iš žmogaus užmiršimo savo Kurėjo ir Jo įsteigtų moralinių įstatymų. Devyniolikto ir dvidešimto amžiaus filosofai bei vadai išvystė nemažai anti-teistinių, Dievą paneigiančių pasaulėžiūrų ir ideologijų, kurios pagimdė visos žmonijos istorijos baisiausias nelaimes: du pasaulinius karus, fašizmo ir komunistinio socializmo sklidimą, tautų ir žmonių esminių teisių paneigimą ir milijonų nukankinimą, nužudymą. Mes jau aiškiai matome, kur Dievą ir moralę atmetančios idėjos žmoniją nuveda.

Taip pat šiandien matome idėjų trūkumą. Daugelis vadų pripažįsta, kad pasauliui reikia naujos santvarkos, bet mažai kas žino kokios. O žmonijos ateitis priklauso nuo mūsų elgesio šiuo centriniu momentu. Mes, ateitininkai, ateities vadai, turime tinkamą ideologiją ir planą Naujai pasaulinei santvarkai. Mūsų ideologija remiasi ne vien tik politika, bet įtraukia politinius santykius į nuoseklią idėjų sistemą, kuria besivadovaujant, galime sėkmingai puoselėti ir įgyvendinti reikalingą pagarbą Dievui ir jo sukurtiems moralės įstatymams, Dievo duotoms tautų, šeimų ir žmogaus teisėms bei visos Dievo tvarinijos tinkamą pagarbą ir vartoseną visų žmonių tarpe, visapusiškai žmoniją priartinant prie tiesos ir tobulumo. Jeigu mes tylėsime, manydami, kad ne mūsų reikalas vadovauti visuomenei ir vesti ją į Tiesą, tai mes, apleisdami savo įsitikinimą, jog ateitininkai yra ateities vadai, ne tik būsime pražiopsoję progą pasaulį pagerinti, bet, mums tylint, vėl antiteistinės, anti-moralinės pasaulėžiūros ir ideologijos įsivyraus ir atneš dar baisesnių nelaimių (o dvidešimt pirmo amžiaus pasaulinis karas būtų didžiai žmonijos daugumai, jei ir ne visai žmonijai galas). Atsiminkime vieno išminčiaus žodžius, jog blogiui pergalėti tereikia tik gerų žmonių neveiklumo, ir apsiimkime mums paskirtą pasiuntinybę be baimės, gėdos ar apatijos.

Mes žinome, jog yra gan lengva vieningai dirbti *prieš* kokią nors idėją. Išeivijos lietuviai, pavyzdžiui, labai vieningai dirbo prieš sovietinę Lietuvos okupaciją. Bet yra daug sunkiau vieningai *už* kokią nors idėją dirbti. Lengva susitarti prieš, ką kovoti, sunkiau susitarti, už ką dirbti. Todėl mus vienyti turi Kristaus mokymai ir

palikimas. Mus vienija ištikimybė Jam ir Jo įsteigtai Bažnyčiai — Jo mistiniam Kūnui, kuriuo dalinamės kaip to Kūno dalys, ir per kurį Kristus mus, ateitininkus, šiandien šaukia visa per Jį, su Juo ir Jame atnaujinti.

Šiandien per Dievo palaimą regime laisvėjančią Lietuvą. Ir šindien mes, ateitininkai, turime Dievo duotą progą vieningai pasisakyti ne tik prieš bedieviškumą ir bedieviškas idėjas ar sąjūdžius, bet turime progą vieningai pasisakyti esantys už Naują krikščioniką/ateitininkišką Pasaulinę santvarką ir turintys planą josios įgyvendinimui. Į šį iššūkį privalome atsiliepti. Turime šį tikslą sėkmingai pasiekti, nes visos žmonijos ateitis priklauso nuo mūsų šiandieninių veiksmų. Tad ryžkimės be baimės skelbti visoms tautoms dvasinį atgimimą ir persitvarkymą, steigiant Naują krikščionišką/ateitininkišką Pasaulinę santvarką ir visa atnaujinant Kristuje.

Vytautas Mačernis

LAIŠKAS KRISTUI

Mes parašysim, Kristau, Tau šį menką laišką,
Žodžius gražiausius iš pačios širdies.
Gal nesuprantamas, gal bus kitiems neaiškus,
Ir žmogui mirusiam širdy lyg varpas neskambės.

Šiandieną mylime Tave mes, Kristau,
Nes su Tavim gyvent lengviau.
Aukojam Tau save, jaunystę,
Gražias dienas aukojam Tau.

Tavy viltis, kai saulė teka rytą,
Kai žvaigždės blėsta vakare.
Nebus Mesijo mums ir Pranašo nebus
mums kito,
Ir niekas niekad nepakeis Tavęs.

Jau mintyse žali žolynai želia —
O auga meilė Tau tokia stipri.
Ir lenkias prieš Tave balti laukų berželiai,
Ir žiba žvaigždės naktimis.

PRISILIETIMAS

HARIS SUBAČIUS

Sustingusiomis akimis aš iš už prekystalio be jokio tikslo spoksojau į storą vitrinos stiklą. Už lango įkyriai jau nuo pat ryto dulkė, iki kaulo čiulpų pasiekiantis, rudens lietus. Karts nuo karto jis švelniai paliesdavo ir nusinešdavo kartu su savimi žemyn nusilpusį klevo lapą nuo medžio kitoje gatvės pusėje. Negailestingas lietus žiauriai nutildė vakarykštės vasaros saulės dainą ir šį šeštadienį rūsčiai karaliauja šiaurinio Čikagos priemiesčio gatvelėse.

Štai kokia buvo mano pirma diena naujame studentiškame darbe. Iš pradžių nosis be perstojo traukė į plaučius beskaičius kavos aromatus, kurie lyg gyvatės lindo iš statinių, kareivių gretomis išrikiuotų, palei sieną dešinėje. Jaunos, kavos beveik dar neragavusios smegenys, palaimingai skendo visokiausių rūšių kafeinui užplūdus. Pasakyta — padaryta: jeigu čia, kavos svetainėje, noriu pasilikti, turiu viską patirti savo kailiu, o ne iš šeimininkės lūpų. Tai jau nuo pat ankstyvo ryto, kai tik šlapiais batais išlepsėjau vidun, vis bandžiau, vertinau ir ragavau niekaip nepasibaigiančias kavas. Patvinkusios nuo sąžiningo studento nemigos smegenys turi atremti naujus chemiškai-gamtinius išbandymus. Pirma, reikia išmokti daugybę įvairių aromatų, pavadinimų ir stiprumų. Tada dar galybė rūšies ir gaminimo būdų: rytinės, vakarinės, juodos, garintos, prisotintos, pakepintos, bekafeininės, vietinės ir afrikietiškos, maišytos ir grynos bei tik šiaip kavos, pavadintos nežinia, kodėl skirtingais vardais. Nereikia jokio fizinio veiksmo — vien nuo pavadinimų gali smegenys užsimazgyti.

Taip bevargdamas su kavinėm naujienom, pasiekiau pirmos dienos popietę. Prie nuovargio prisidėjo ir tai, kad turėjau įtikti šeimininkei, ir ne šiaip sau paprastai, bet taip, kad nenusižengčiau ir savo savigarbai. Kalbėjom apie arklius, senelius, kalnų slidinėjimą, miestelio naujienas, o mano kuprinėje gulėjo šv. Augustinas, šv. Anzelmas ir Gogolis. Kokie niekai. Gerai, kad galvoj logikos pamatai buvo taip paplauti siautėjančio kavos potvynio, kad baisiausias paradoksas atrodė lygiai taip pat kaip skaičiausia tautologija.

Daugybės apsipirkimo centro darbuotojų (svetainė yra apsipirkimo centre) užeina, pačiauška liežuviais su šeimininke, užsisako kavos, užsimoka ir, pasakę komplimentus ir padrąsinimus naujokui, iškrypuoja atgal į savo postus. O man nuo įspūdžių pertekliaus galvoje telkėsi audra. Lyg garo katile spaudimui

pasiekus kritinę ribą. Visame kūne tvyrojo pavojaus nuojauta. Buvo likę dar kelios valandos, kurias turėjau kaip nors atkentėti. Reikia kaip nors iki galo išsilaikyti su šypsena.

Tuo tarpu už lango nustojo lietus. Vėl nedrąsiai per debesų nasrus saulytė. Šeimininkė paliko mane vieną ir išėjo pasiklausinėt karščiausių naujienų, kadangi čia įvyko baisiausiai įdomus dalykas. Tikriausiai ištisas tris minutes kitoje pusėje gatvės stovėjo miestelio policijos mašina žybsėdama įjungtomis lemputėmis lyg vaikiškas žaisliukas. Čia, tarp kitko, dar vienas dalykas, kurį turėsiu išmokti: jei kas nors šiame mažutėliame miestelyje įvyksta — turi žinoti, dirbdamas šitokioje vietoje. Juk žmonės kavą gerdami nori ir šnekėti. O apie ką gi jie su pirmą sykį pamatytu žmogumi šnekėsis, jei ne apie naujienas. Niekam nesvarbu, jei man tos naujienos mažai terūpi.

Šeimininkė jau ilgokai šnekučiuojasi kitoje pusėje gatvelės su pažįstamais kolegom — prekiautojais. Todėl aš išsitraukiau knygą ir stengiausi (kaip visada) pasivyti mokyklinius skaitinius. Buvo popietės metas ir visi, kurie geria šiuo metų kavą, ją jau buvo seniai nusipirkę. Galėjau nesijaudinti, kad kas nors per daug trukdys ir neleis susikaupti bei įnikti į pirmųjų krikščionybės teologų darbų mintis. Jau keliolika minučių prieš tai ilsėjausi, žiūrėdamas kaip lietaus balose žaidžia saulės zuikučiai. Rodės, kad pasaulis anapus lango po truputį atgyja. Po truputį rimo ir vėtros mano galvoje.

Bebėgiodamas akimis per šv. Augustino eilutes, išgirdau, kaip kažkas įėjo per duris. Automatiškai pasilabinau, net nepakėlęs akių nuo knygos, kadangi kaip tik buvau bebaigiąs pastraipą ir tuo momentu pradėjau pasąmoningai suprasti, ką jis bandė pasakyti paskutiniuose keliose puslapiuose. Pažįstamai virpėjo širdis, prieš atsiverčiant naujam žinių puslapiui.

Tuo tarpu duslus ir nuolankiai tylus moteriškas balsas ištarė man kažkokius nesuprantamus žodžius. Nors aš jau senokai esu įpratęs, kad karts nuo karto vis nesuprantu, ką man žmonės sako, nes anglų kalbą išmokau palyginti neseniai. Šį kartą kaltai pakėliau nuo knygos nusivylusias akis ir, žvelgdamas į tuštumą, ištariau privalomą „excuse me." Kaip gi aš galėjau jai į akis pažvelgti? Dėl šito nelemto susigėdijimo ir tikriausiai dėl to, kad mano pasąmoniniai srautai vis dar bandė suvaldyti tą nelemtą mintį iš knygos, atsiprašymas išėjo taip baisiai, kad jau per vidurį

Būrelis studentų rekolekcijose Dainavoje š.m. spalio 30-lapkričio 1 d. *Nuotr. Lauros Gražulytės*

išsireiškimo, norėjau jį kaip žvirblį atgal sau į burną sugrąžint. Bet žodis ne žvirblis...

Jaunoji panelė anapus prekystalio žinoma nieko nesuprato. Todėl, lyg mano mokyklos anglų kalbos mokytoja, aiškiai ir neskubėdama išporino „excuse me". Visiškai susipainiojęs padėtyje, aš kaip ir mokykloje pakartojau jos atsiprašymą ir bandžiau išaiškinti, kad nesuprantu, ką ji man prieš tai buvo sakiusi. Ji pasimetė dar labiau negu aš. Negalėčiau pasakyti kaip, nes dar vis negalėjau pažvelgti jai į akis, bet kai ji pakartojo tuos pat žodžius, kuriais ir prasidėjo visas šis nesusipratimas, aiškiai jutau tą jos susijaudinimą. Matyt mano atsiprašymas (antras) buvo toks akivaizdus jos žodžių pakartojimas, kad ji priėmė tai už patyčią. Nepaisant visko, jos posakis, kurį šį kartą girdėjau labai aiškiai, skambėjo man nemažiau paslaptingai, negu pačioj pradžioj. Supratau, kad nežinau, ko ji manęs prašo. Taip ir pakibau ore, dar vis stengdamasis nepaleisti šv. Augustino, dešinės akies kampeliu beviltiškai stebėdamas šeimininkę, kuri vis dar kažką aiškinosi kitoje gatvelės pusėje, o likusiais pajėgumais galvodamas, kaip turėsiu pasiaiškinti šiai panelei.

Ech, ką čia. Taip ir išdrožiau, kad esu čia pirmą kartą ir nežinau, kas per pabaisa yra tas dalykas, kurio ji manęs prašė. Kaip ranka perbraukus per dulkėtą stalą, dingo įtampa iš jos balso. Ji smagiai nusijuokė ir pasakė man, kad šis šeštadienis taip pat yra ir jos pirma diena šiame apsipirkimo centre. Ji, pasirodo, buvo išsigandusi, kad neteisingai perskaitė kažkokio gėrimo pavadinimą nuo lentos, kabančios ant sienos už mano nugaros. Ką čia gali žmogus žinoti?

Viskas pasikeitė į gerąją pusę. Pusiau atsiprašydamas, pusiau juokdamasis iš šio nesusipratimo, kuris staiga pasidarė paprasčiausia komedija, drąsiai žvilgtelėjau per pakeltus antakius į mano pašnekovę, su kuria dalinomės šio nuotykio įspūdžiu. Mūsų akys susitiko ir minutei sustingo lyg lazeriu nutaikytos ypatingam tikslui — perduoti svarbiausioms žinutėms, kurios nėra apsakomos žodžiais. Iš mano širdies per akis, į jos akis ir į jos širdį bei atvirkščiai nuskriejo žaibu taikos supratimo telegramos. Ramybė.

Tuojau pat psijaučiau kuo puikiausiai ir prieš sugalvojant, kaip išspręsti problemą — mes dar vis nežinojom, ko ji norėjo — į svetainę sugrįžo šeimininkė. Ji paaiškino ir pasirodė, kad aš tik turėjau padaryti paprastą paprastutę kavą su ledais ir šiek tiek pieno (kuriems velniams ją reikėjo ICED LATTE pavadint?). Tiek tos problemos ir teliko.

Aš ištiesiau jaunajai klientei ranką su keliais centais grąžos ir lengvai lengvai piršto galiuku paliečiau jos delną. Per visą kūną nubangavo eletrinis šiurpulys. Atrodo, kad laikas buvo porai akimirkų sustojęs. Tai mūsų paslaptis ir sandėrinė taika dar sykį surado kelią į širdį, aplenkdama nepatikimą kalbos taką.

Ji padėkojusi išėjo.

— Graži mergaitė, — labai keistai besišypsodama ištarė šeimininkė.

— Joo, — ištariau, ir, prieš visiškai sugrįždamas atgal pas Augustiną, dar suspėjau suvokti, kad aš tikriausiai jos net nepažinčiau, pamatęs dar sykį kur nors gatvėje. Aš temačiau tik jos akis ir delną. Bet kita vertus — mes juk turime suokalbį: vienas kito ramybę...

* * *

„Meilė yra didesnė už kitas malones: tikėjimą ir viltį. Ir kuo daugiau meilės turi žmogus, tuo geresnis žmogus jis yra. Tikėjimas ir viltys yra veltui, jei žmogus neturi tikros meilės širdyje," — maloniai glostydami širdį, skambėjo suprantamai Augustino žodžiai.

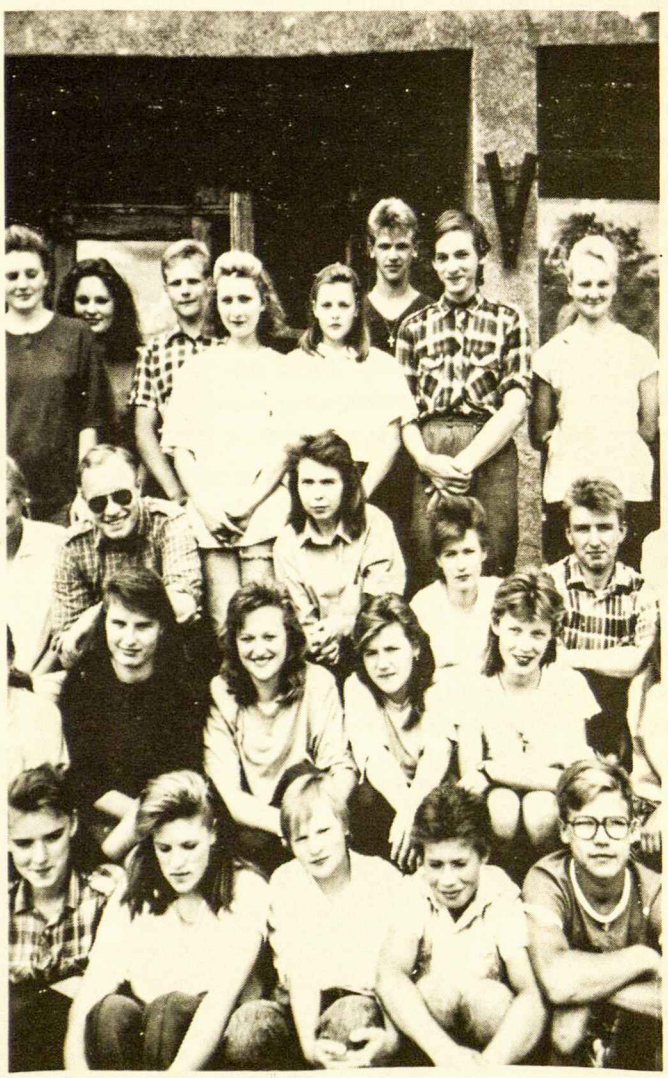

Kaltinėnų stovyklautojų dalis. *Nuotr. ses. Margaritos*

Leonardas Andriekus

KALĖDOSE

Iš savo ilgesio pilnos pastogės
Tavęs lankyti, Kristau, išeinu.
Man sakė, kad guli sušalęs, nuogas
Tvartelyje, išklotame šienu.

Nesuprantu, kaip Tu gali kentėti šaltį,
Kai vėją, speigą ir pūgas valdai,
Bet aš ugnelei kibirkšties einu įskelti
Per žemę, pasipuošusią baltai.

Tavęs tvartely nesušildys mėnesiena
Ir apšarmojusios eglaitės nepaguos.
Drebėsi mano tėviškėj ant šieno
Nuo šiaurės vėjo, speigo ir pūgos.

Spragės pastogėje ledinės žvakės,
Bus vėpūtiniai, siaus laukuos žiema,
Ir viskas pildysis, ką motina pasakė,
Ant Kūčių stalo šieną skleisdama.

Česlovas Masaitis

UŽGIMS TĖVYNĖJE

Užgims ir vėl Betliejuj Kristus.
Ak, ne! Užgims Tėvynėje šį kartą,
Kad ten Kalėdos vėl nušvistų
Ir vargą meilės spinduliais užbertų.

Vėl elniais atvažiuos Kalėdų Senis
Uždegti Kūčių vakaro žvaigždutę,
Papuošti mūsų gimtą žemę,
Jos šviesią ateitį ir naują būtį.

Džiaugsmais šypsos Rūpintojėlis,
Tiek metų rūpesčių skausme rymojęs,
Ir meilei jūron išsiliejus,
Šviesiais vilties laivais atplauks rytojus.

Varpai skambės širdy Kalėdom
Ir Gloria žvaigždėm ims žemėn kristi —
Šiandien jau Gloria Tau giedam:
Užgimki mūsų žemėj, Kristau!

1992.XI.16

Alfonsas Tyruolis

KALĖDŲ NAKTIS

(Fragmentas)

Yra viena naktis
taip nuostabiai svajinga
ir paslaptinga.
Tą naktį aš norėčiau
pabūt su tais,
kurie vidurnakty
besergsti savo bandą,
labai nutilę, ramūs,
be jokio žemiško troškimo.
Norėčiau aš stebėt žvaigždes,
kaip josios mirga, juda,
kaip paslaptingai kalba
jos mūsų žemei.
Labiausiai gi norėčiau
būt Prakartėlėj,
kur asilas ir jautis
kvapu Vaikelį šalty šildo...

Be jo taip būtų tuščios
tos visos mūsų dienos,
triukšme, per greitame bėgsme
jos prasirastų, ir beprasmiai
spindėtų žvaigždės ir žydėtų gėlės...

Kaladėlių paslaptis

Audra Kubiliūtė*

Mergaitės minutėlę tylėjo, tada pasiėmusios po vieną iš sunkesnių kaladėlių, pradėjo iš arčiau jas apžiūrėti. Šarūnė nuėjo pasiskolinti motinos padidinamąjį stiklą. Ji pradėjo atidžiai tyrinėti tris sunkesnes kaladėles, vartydama jas iš visų pusių.

Kristina tik stebėjo savo draugę. Šarūnė du ar tris kart pažiūrėjo į kiekvieną kaladėlę. Staiga jos veidas nušvito. Laikydama rankoje vieną kaladėlę, ji paėmė savo kišeninį peiliuką ir su jo galu kažką paspaudė. Kaladėlė atsidarė ir iš jos Šarūnė išėmė kažką, tampriai vatoje suvyniotą. Ji atsargiai atvyniojo radinį.

Pamačiusi, ką Šarūnė laiko savo rankoje, Kristina nusivylė.

— Kokia nesąmonė! Maniau, kad čia bus kas nors ypatingo...

Ji matė, kaip draugė atsargiai atidarė likusias kaladėles ir iš jų išėmė panašius daiktus. Trijose kaladėlėse rūpestingai suvynioti, buvo kažkokie, paprastai atrodantys, akmenukai.

Šarūnė tylėjo. Ji vėl pasiėmė padidinamąjį stiklą ir žiūrėjo į kiekvieną akmenuką. Iš viso buvo septyni akmenukai. Ji sau tyliai palingavo galva ir šyptelėjo.

Kristina nekantriai paklausė:

— Tai kas tuos kvailus akmenukus galėjo sudėti į kaladėles?

— Kristina, čia nepaprasti akmenukai! — paaiškino Šarūnė. — Imk, pažiūrėk per padidinamąjį stiklą.

Kristina pažiūrėjo į kiekvieną akmenuką per padidinamąjį stiklą.

— Šarūne, nejaugi... — ji pradėjo, lyg netikėdama savo akimis.

— Taip, Kristina, aš manau, kad čia yra nenušlifuoti brangakmeniai!

Mergaitės nustebusios kurį laiką tylėjo, tada Šarūnė suvyniojo akmenukus ir sudėjo atgal į kaladėles. Ji perspėjo Kristiną:

— Kristina, mes nesame visiškai tikros, kas čia galėtų būti ir, be to, ne mūsų kaladėlės. Nežinom, nei iš kur jos atsirado, nei kam jos priklauso. Nieko apie jas niekam nesakykime, o rytoj po pamokų nunešime į banką ir užrakinsime mūsų apsaugos dėželėje. Lauksime žinios iš Jean-Paul, tada sužinosime kaladėlių paslaptį.

Kristina pažadėjo nieko niekam nesakyti. Tada, pažiūrėjusi į laikrodį, aiktelėjo:

— Jau dešimta, ir aš dar turiu rytojui pasimokyti!

Ponia Klevienė jau buvo atsigulusi, tai Šarūnė išlydėjo Kristiną ir pro langą žiūrėjo, kad ji saugiai pareitų namo.

Kristinai išėjus, Šarūnė grįžo į savo kambarį ir paėmė vėl į rankas kaladėles. Ji kažką įtemptai galvojo ir tada, lyg kažką nusprendusi, dar kartą atsidarė vieną kaladėlę, išėmė iš jos vieną akmenuką ir įsidėjo į savo rankinuką. Tada užkimšo tuščią vietą kaladėlėje ir ją uždarė. Ji suvyniojo visas kaladėles ir įsidėjo į kuprinę su savo knygom.

Paėmusi į rankas istorijos knygą ir užrašus, pradėjo mokytis egzaminui. Nebuvo lengva susikaupti, tačiau ji žinojo, kad nebuvo kada apie kaladėlių mįslę galvoti.

— Rytoj po egzamino galėsiu apie mįslę galvoti tiek, kiek norėsiu, — pažadėjo ji sau.

Po kiek laiko baigė mokytis ir atsigulė. Ilgai užtruko, kol atėjo miegas. Pagaliau užmigus, sapnavo piratus ir Ali Baba, ir brangenybių pilnas olas.

* * *

Penktadienis praslinko labai pamažu. Visą dieną Šarūnė su savim nešiojosi kaladėles. Ji nervinosi, kad tik nepamestų. Per visas pamokas pasąmonėje vis gvildeno kaladėlių paslaptį. Ji sau galvojo:

— Iš kur atsirado nenušlifuoti brangakmenukai? Kam jie priklausė? Iš kur Jean-Paul kaladėles gavo? Iš kur piktadariai, kurie sekė Jean-Paul Čikagoje ir tada Bridgeview traukinių stotyje, apie jas sužinojo?

Pirma pamoka po pietų buvo istorija. Per egzaminą Šarūnė neturėjo nė minutės apie ką nors kitą galvoti. Egzaminas buvo nelengvas, tačiau Šarūnė manė, kad jai neblogai pasisekė.

* * *

Po pamokų Šarūnė ir Kristina susitiko prie durų. Šarūnė pasidalino su Kristina savo mintimis. Patraukusi Kristiną nuošaliau nuo išskubančių moksleivių ir užsitikrinusi, kad niekas negalėtų jų išgirsti, ji pasakė Kristinai:

— Kristina, aš nutariau, kad turėtumėme paklausti pono Stevens, gamtos mokslo mokytojo, ar jis mano, kad

* Audros Kubiliūtės pirmoji knyga „Nepaprasti įvykiai Aštuonioliktoje gatvėje" buvo labai teigiamai sutikta ir paauglių skaitoma. Jos laida seniai išsibaigusi. Čia spausdiname ištrauką iš naujų Šarūnės Klevaitės ir jos draugų nuotykių. Šią naująją jaunos autorės knygą ruošiasi netrukus išleisti JAV LB Švietimo taryba. Kol kas autorė dar neapsisprendė, kaip knygą pavadinėi.

Toronto ateitininkų metinės iškylos High Parke dalyviai. *Nuotr. Lino Daukšos*

tie akmenukai tikrai galėtų būti brangakmaniai. Jis geologas, tai turėtų žinoti.

— Gerai sugalvojai, Šarūne! — sutiko Kristina. — Jis pereitais metais mus mokė gamtos mokslų, ir buvo tikrai vienas įdomesnių mokytojų. Greitai, eikim su juo pasikalbėti, kol dar neišėjo namo.

Mergaitės nuskubėjo atgal į mokyklą. Priėjusios prie pono Stevens laboratorijos, pasibeldė į duris. Ponas Stevens prašė jų palaukti minutę, ir po kiek laiko garsiai pakvietė į vidų. Įėjusios jos matė, kad jis ką tik baigė diskusijas su vienu mokiniu. Nelaiminga moksleivio išraiška davė suprasti, kad diskusijos su ponu Stevens buvo nelabai gerai praėjusios. Mokinys atsisveikino ir jos girdėjo, kad jis kažką piktai pamurmėjo po nosim, taip greitai išskubėdamas, net neuždarė durų.

Ponas Stevens nusiėmė akinius ir atsiduso. Po to vėl užsidėjo akinius ir pažiūrėjo į jas. Pamatęs, kas pas jį atėjo, nusišypsojo.

— Šarūnė ir Kristina! Labas! Seniai matytos! Labai smagu vėl pamatyti dvi iš mano geriausių mokinių. Kaip jums sekasi ir kuo galiu padėti?

Mergaitės pasisveikino ir trumpai papasakojo, kokias pamokas dabar turėjo. Kristina tada pažiūrėjo į Šarūnę. Jai buvo įdomu, ką Šarūnė sakys ir kaip ji prašys pono Stemesn pagalbos. Ar Šarūnė parodys jam kaladėles?

— Ponas Stevens, norėčiau jūsų paklausti apie akmenuką, kuris man atrodo galėtų būti įdomus. Ar turite minutėlę?

Ponui Stevens palingavus galva, Šarūnė išsiėmė iš rankinuko akmenuką, kurį vakar, Kristinai išėjus, buvo išsiėmusi iš kaladėlės. Kristina nusišypsojo. Žinoma, Šarūnė, kaip visuomet, buvo pasiruošusi. Padavusi akmenuką ponui Stevens, Šarūnė atidžiai žiūrėjo į jo veido išraišką. Ponas Stevens, paėmęs akmenuką, nusiėmęs akinius, į jį pažiūrėjo iš labai arti. Jis kilstelėjo antakius ir tada parodė mergaitėm, kad su juo ateitų prie laboratorijos stalo, ant kurio stovėjo mikroskopas. Padėjęs akmenuką po mikroskopu, jis pasukinėjo rankenėles ir tyliai jį tyrinėjo.

Atsitraukęs nuo mikroskopo, liepė mergaitėm pažiūrėti. Šarūnė pažiūrėjo pirma, o tada Kristina. Abiem pažiūrėjus, jis atidavė akmenuką Šarūnei. Jis jai sakė:

— Šarūne, nežinau iš kur gavai akmenuką, bet spėju, kad jis yra nenušlifuotas deimantas. Nors neturiu patyrimo toj srityje, spėčiau, kad nušlifavus, bus penkių ar šešių karatų deimantas.

Mergaitės nustebusios žiūrėjo viena į kitą. Penkių ar šešių karatų! Tai tikrai brangus akmenukas! Štai kodėl piktadariai taip kaladėlių norėjo!

MAIRONIS

Danutė Lipčiūtė-Augienė

Artima Maironio giminaitė, jo sesers duktė Danutė Lipčiūtė-Augienė, šią vasarą lankėsi Lietuvoje ir poeto Maironio 60-tųjų mirties metinių proga, o taip pat jo 130-tosios gimimo sukakties minėjimuose pasakojo moksleiviams bei suaugusiems apie savo garbingąjį giminaitį. Savo paskaitos (kiek sutrumpintu) tekstu ji maloniai sutiko pasidalinti su ,,Ateities'' skaitytojais. (DB).

Daug yra kalbėta, rašyta apie Maironį, jo poeziją, poemas, dramas, istoriją. Vieni rašė susižavėję (tai M. Pečkauskaitė, Tumas Vaižgantas), kiti piktai neigė Maironio raštus, tvirtindami absoliučią talento stoką, nepripažindami net rašytojo sugebėjimų. (Paparonis, A. Venclova) Bet Maironio kūryba nėra pavydo, pykčio ar asmeniškų sąskaitų proveržiams medžiaga. Tai rimtų studijų dirva, daugiausia jau atlikta rimtų literatūros tyrinėtojų, kritikų — J. Ambrazevičiaus, Putino Mykolaičio, V. Zobarskaitės, Irenos Slavinskaitės, K.Korsako.

Aš gi panagrinėsiu, pakedensiu vieną eilėraštį, kurį Maironis, mano mamos tikras brolis, įrašė 1931 metais, man būnant septintoje gimnazijos kalsėje, į mano poezijos albumą. Ieškodama tam eilėraščiui tinkamų iliustracijų, atramos punktų, paklaidžiosiu po maironio poema — ,,Jaunoji Lietuva'', ,,Mūsų Vargai'', ,,Raseinių Magdė''.

Minimas eilėraštis (jo pirmoji redakcija), yra išspausdintas poemos ,,Raseinių Magdė'' gale. Jame akcentuojamas: mokslas, lietuvybė, dora, Dievo meilė.

Vaikeli, mokinkis
Lietuve vadinkis,
Doros nenustok niekada.
O Mokslas daug gali,
Suteiks jis tau dalią,
Jei Dievo garbės tau liepimai tuščia
neskambės.

Visa žmonija visais laikais grumiasi su išnykimo grėsme. Laikinumo ir baigmės šmėkla yra žmogaus palydove. Joks žmogus negali pabėgti nuo savo nebuvimo. Tas jausmas nebuvo svetimas ir Maironiui, kuris rašė:

Išnyksiu kaip dūmas išblaškomas vėjo
ir niekas manęs neminės...

Tačiau tai retos valandėlės proverža. Maironio poezija yra kovinga, raginanti žygiams, ištvermei, aukai. Poetas jaučia, kad ateitis priklauso tiems, kurie tiki savo idealais, ryžtasi juos įgyventinti, mato amžinybės prošvaistę. Troškimas išlikti gyveno Maironio mintyse, jo būtyje. Kai egocentrinėje Maironio poezijoje tas jausmas nedaug išsakytas, tai jo tautinėse temose — nuolatinis. Tikėjimas nemirtingumu įkvepia žmogų nemirtingiems darbams ir, jei žmogus yra sukūręs ką nors ,,dieviška'' — tai tik ilgėdamsis Dievo, įveikęs savo metafinzinį nuovargį ir peržengęs pats save. Nepasitenkindamas savo, kaip ribotos būtybės, padėtimi, žmogus siekia savąsias galias išplėsti iki begalybės — jis kuria, nes šiame pasaulyje jis nuolat jaučiasi lyg ,,ne savame kailyje''.

Maironį ne vienas yra pavadinęs Tautos pranašu. Aš mieliau ji pavadinčiau Tautos apaštalu. Tai labai reikalinga ir populiari ,,profesija'', ne tik anais laikais, bet ir dabar. Maironis-apaštalas gyvas ir šiandien.

Apaštalų yra įvairių: vieni apaštalauja kontempliatyviu būdu — tik būdami, šviesdami savo gyvenimu, patraukdami savo pavyzdžiu, pačiu savimi. Štai — sutinki tokį žmogų ir tau gera. Tau pragiedrėja diena. Kiti apaštalai — kalbėtojai, gyvena tarp žmonių. Jie nuolat girdimi, matomi, dalinasi savo patirtimi, tikėjimu, žiniomis, nuojautomis. Dar kiti — tylūs mintytojai, filosofai, gilių tiesų skelbėjai.

Maironis-apaštalas dainius. Jis žadina, ramina, drąsina, pabara, guodžia, reikalauja, džiaugiasi ir verkia, skundžiasi ir meldžiasi. Visa tai jis atlieka dainuodamas-eiliuodamas.

Man Maironis yra kaip senųjų laikų Dovydas. Skaitydamas Senojo Testamento — Šv. Rašto — psalmes, daugybėje vietų gali rasti paralelę tarp išrinktosios tautos (žydų) ir 50 metų vykusios Lietuvos priespaudos, persekiojimų, kančios laikotarpio. Kartais atrodo, kad viena kita psalmė tiesiog mums — lietuviams — skirta, kaip ir Maironio giesmės — dainos.

Štai trumpas pavyzdys:

Psalmė 3:

Viešpaties, kaip daug tų, kurie vargina mane,
daugelis sukyla prieš mane.
...Tu gi, Viešpatie, esi mano skydas.
Aš šaukiaus savo balsu į Viešpatį,
ir Jis išklausė mane...
Aš nebijosiu tūkstančių, kurie sustoja pries
mane...

Maironis rašo:

Nors spėkos gal silpnos,
bet stiprios dvasia.
Drąsiai už Tėvynę į kovą...
Kas eina su meile, su širdžia didžia —

Tam Dievas bus pats už vadovą.

Karo nusiaubtą, nuniokotą Lietuvą stebėdamas, Maironis rašė:

Už ką mus, Viešpatie, plaki?
Už ką gi mus ranka sunki
taip spaudžia amžiais nelaimingus?
— O, Dievulėli, susimylėk,
Tos Lietuvos pasigailėk...
Kas tiki į Dievo Apvaizdą galingą,
tas baimės vaikų nepažįsta silpnos...
(„Mūsų vargai")

O 142-je psalmėje pranašas Dovydas meldžia:

Viešpatie, išgirsk mano maldą,
išgirsk mano raudą...
Tu teisingas — man atsiliepki.
Persekioja mane nuožmus priešas, tamsybėje laiko...
Tiesiu į Tave savo rankas, Dieve,
mano siela trokšta Tavęs, tartum sukepusi žemė...
Su auštančiu rytu atsiųsk man savo malonę.
tavyj mano viltys sudėtos.
Mane išvaduoki iš priešų.
Prie Tavęs, Viešpatie, bėgu...

Maironio kūryboje lietuvis ras savo išgyvenimų atitikmenis, savo jausmų, kaip ir psalmėse, išsakymus. Ir sausio 13 dieną žuvusiųjų motinos gal prisiminė Maironio eiles:

Oi neverk, motušėle, kad jaunas sūnus
eis ginti brangiosios Tėvynės,
kad pavirtęs, kaip ąžuolas girių puikus,
lauks teismo dienos paskutinės,
taip nelaužyk sau rankų, kaip beržo šakas
kad laužo užrūstintas vėjas.
Tau dar liko sūnų...
Kas Tėvynę praras...kitos neišmels...apgailėjęs.

Istorikas Pr. Pauliukonis rašo, kad Maironis ir savo istorijos vadovėlyje lietuvių laimėjimus priskiriąs Dievui. Dievo valia įvykęs Saulės mūšio laimėjimas, ir Mindaugo drąsa, ir Vytauto Didžiojo iš kalėjimo išsigelbėjimas — vis tai buvęs Dievo pirštas.

„Maironis — poetas, kuris nesiblaškė, — rašo Faustas Kirša. Susiformavęs stilius, jo garbei, pasiliko visam laikui dvasinis, vientisas, vienalytiškas'.

Aš gi sakyčiau — Maironis išliko ištikimas sau ir Lietuvai. Maironis tikėjo maldos galia. Jis šaukė Dievo pagalbos Lietuvai tėvynei, o savo asmeniškomis sunkiomis valandomis, meldėsi.

Šiandien, kaip ir pirmosios nepriklausomybės atgavimo laike, išsipildė pranašiška Maironio viltis. „O tačiau Lietuva juk atbus gi kada, — ne veltui ji tiek iškentėjo... nes...jai kryžius gyvatą žadėjo.

Maironis anais laikais piktinosi Vakarų Europos abejingumu Lietuvai prisikeliant. Jis skaudžiai išgyventų šiandieninius Lietuvos vaikų nesutarimus, moralės smukimą, vienybės stoką, kad lietuvis lietuviui tapo vilku, kad maža idealizmo, darbo meilės, kad ištiesiama ne atvira, pagalbi, mylinti ranka, o sugniaužtas kumštis.

Pirmosios Lietuvos nepriklausomybės metu Maironis buvo kaip pavasario neužtvenkiama upė, kuri išneša žiemos ledus ir nešvarumus, o vasarą bėga gyva srove ir gaivina. Jis tada buvo susirūpinęs, kad nesutarimai savo tarpe gali pakenkti bendram Lietuvos reikalui. Maironiui rūpėjo prikelti Lietuvą iš miego, atgaivinti, atstatyti į jai priklausančią vietą. Tai jis daro su spindinčia meile, tikru jausmu, mylinčia ir kenčiančia širdimi. Kaip turintis teisę tėvas ir pabara, ir pamoko. „Jaunojoj Lietuvoj" skaitom:

Bet gi nelaimei — jaunoji karta
tik peikti ir griauti temoka.
Manija siekių naujų apimta,
o mokslo ir meilės jai stoka...

„Mūsų varguose" rašoma:

Ne svjotojų silpnų suvargusi Tėvynė laukia,
kuriuos naudos asmeniškos viltis
į kitą rojų traukia.
Ir ne ištižėliai silpni ištvers...
Tik vyrai milžinų drausmės
ir geležinės ištvermės
vargingą išganys Tėvynę...

Irena Slavinskaitė, redagavusi Maironio raštus, apie jį rašo: „Savo poemose Maironis iškyla prieš mūsų akis kaip epikas, kaip plačių istorinių tautos būties drobių piešėjas, kaip metraštininkas ir naujų visuomeninės minties bei gyvenimo formų skatintojas. Jis kalba gyvenimiškomis situacijomis. Jo poemos priklausė nuo istorijos eigos: sukosi laiko dantiraščiai, sukosi sykiu ir rašytojo „filmas", pavirsdamas taip pat istorija, metraščiu, kronika, greitai reaguodamas į visuomeninio gyvenimo įvykius, brėždamas jų perspektyvas".

O Mykolaitis Putinas rašė: „...poetas pragydo su visu įkarščiu, skelbdamas kovą, dideles viltis ir pasitikėjimą ateitimi".

Poemoje „Raseinių Magdė" Maironis iškelia mišrios šeimos problemą, šį jautrų ir mūsų dienoms klausimą. Jis tą negerovę sprendė ne buitiniame problemų kontekste, parodydamas, kaip nereikšmingas iš pažiūros — lengvabūdės — moters poelgis yra susijęs su giliais, tautos egzistenciją paliečiančiais, momentais ir kaip tai daro neigiamą įtaką į aplinką.

Maironis piktai kalba apie Raseinių Magdę, kad ji žvalgėsi į svetimtaučius:

...ta vapsva mergina
užsikorė ant lenkiško kaklo.
lyg nebūtų mūsiškių gana...
Ir nuo ryto per apskritą dieną
tik prieš veidrodį vien bestovėjo...

Lietuvos išeivijos pašaukimas ir likimas

Nuo pat tautinio atgimimo 19-ame amžiuje Lietuvos savito uždavinio pasaulyje buvo ieškoma sintezėje — tam tikroje skritingų kultūrų jungtyje. Tokio numatomo pašaukimo galimybių rėmai dažniausiai buvo apibrėžiami ateitininkiškos minties ir sąjūdžio atstovų — Šalkauskio, Ereto, Maceinos. Šalkauskio mąstysenoje Lietuva veikia *Sur les confins de deux mondes,* ant dviejų pasaulių ribos, Rytų ir Vakarų civilizacijų.

Žvelgdami iš šiandieninės perspektyvos, tačiau matome, kad ta lemtinga sintezė buvo rasta kitur, negu buvo laukta. Lietuva, pasirodo, stovėjo ne tiek ant slenksčio tarp dviejų pasaulių, kiek tarp dviejų amžių ir jiems būdingos dvasios, politikos. Lietuva nusipelnė visam pasauliui, sukurdama laisvės modelį Sąjūdyje, pramindama išsilaisvinimo kelią, kuriuo dabar ruošiasi eiti kitos tautos ir tautelės. Lietuvos sukilimas prieš vergiją tampa universaliu pavyzdžiu. Lietuvos dabartinis pašaukimas — toliau vystyti šitą sintezę, stiprinti jau įsibėgėjusią jos sukurto laisvės modelio įtaigą.

Tačiau Lietuvai išsilaisvinus, koks pašaukimas ir likimas atitenka lietuviams, kurie per kelis dešimtmečius šitam tikslui visą savo darbą ir pastangas buvo pašventę? Juk dabar atsiveria jiems nauja buitis — galimybė Lietuvoje lankytis, dirbti, persikelti Lietuvon gyventi. Tad, ar išeivija dabar tampa eiline „emigracija", pamažu susilieja su gyvenama aplinka, su ja susilygina? Ar išeiviai išsikelia į Lietuvą ir užskleidžiamas jų savitas istorijos lapas?

Anaiptol, išeivija turi ir savo pačios pašaukimą, kaip dalį visos Lietuvos uždavinio. Išeivijos lemtis nepasibaigia su Lietuvos išsilaisvinimu. Rašydamas kone tamsiausiomis Lietuvai dienomis, Juozas Eretas pažymėjo, kad jau pats išeivijos fenomenas liudijo ypatingam Apvaizdos veikimui. Liūdna išeivio dalia galinti tapti nepaprastai vaisinga: „Yra ašarų, kurios palaimingesnės už šypseną". Išeivio likimas nėra nutrūkęs. Benamiškumą, atskyrimą nuo didžiosios savo žmonių bendruomenės dalies ir svetimumą paveldi nauja, sąmoninga karta. Eretas cituoja Italijos laisvintojo 19-ame šimtmetyje Mazzini vertinimą savo tremties kaip *santo sacrificio* — šventos aukos. Išeivijos šventa auka nepasibaigia, tad kam esame įpareigoti?

Išsilaisvinimo procesas suradikalino išeivijos sąmonę, privertė galvoti naujomis kategorijomis: teisingumu pagrįstos politikos ir veiklos dinamiškumo. Toks vidinis perversmas prasiplečia ir į kitas išeivio identiteto sferas. Pavyzdžiui, besiartinančių Amerikoje krizių — tiek politikoje, tiek kultūroje — akivaizdoje, suvokiame, kad iš tikrųjų esame ir amerikiečiai. Jei Eretas rašė, kad išeiviui „Lietuva yra ten, kur jis pats yra", tai todėl, kad ta Lietuva jam yra visų pirma idealo — laisvės, tautinio savitumo, teisingumo, drąsos atvaizdas. O Amerika jau tikrai minties atvaizdas — „šventas eksperimentas" laisvėje, vedamas siekusių atsiskirti nuo supuvusios „senojo pasaulio" dinastijų slegiančios ir smurtingos politikos.

Kaip Lietuva savo pašaukimu stovi ant amžių slenksčio, taip ir išeivija stovi toliausiame avangarde ties laikų riba. Nepriklausydama visiškai nei vienam kraštui, išeivija gyvena laike, ne vietoje. Išeivijos pašaukimas ir likimas — žvelgti į ateitį ir eiti jos link, tiek Lietuvos gerovei, tiek pasaulio atnaujinimui.

Mazzini žodžiais, patys esame ta „šventoji auka". Degte degti dėl ateities yra brangi laimė.

Vėjas G. Liulevičius
„Gaudeamus", nr. 4, 1992 m.

Antaną Vienažindį prisimenant

Šiais metais, rugpjūčio 30 d. minėjome poeto A. Vienažindžio 100-ąsias mirties metines. Antanas Vienažindys — XIX a. antrosios pusės lietuvių poetas, Jo dainų yra išlikę nedaug, tačiau lietuvių literatūroje jis užima garbingą vietą.

Poetas gimė 1841 m. rugsėjo 26 d. Anapolio palivarke, netoli Dusetų (dab. Rokiškio raj.). Antanas anksti neteko tėvo, bet jo patėvis Justinas Stauskas savo lėšomis leido jaunuolį į mokslus. Baigęs Panevėžio gimnaziją A. Vienažindys pasirenka kunigystės luomą. Studijuodamas seminarijoje, susidomi dainomis, pradeda užrašinėti iš kurso draugų, bando kurti. Paskutinieji metai praleisti seminarijoje, jaunuoliui sukelia sunkių išgyvenimų, jį tiesiogiai paliečia po 1863 m. sukilimo sekusios represijos. Į Sibirą ištremiama ir poeto mylimoji Rožė Stauskaitė.

1864 m. A. Vienažindys baigia seminariją ir yra paskiriamas į Panevėžį, o vėliau į Šiaulėnus. Dar vėliau bažnytinė vyresnybė jį perkelia į Krinčiną. Čia jis nuolat bendrauja su žmonėmis, už tai greitai nusipelno paprastų kaimo žmonių pagarbą. Būdamas Krinčine jis daug skaito, kuria, todėl Krinčinas yra a. Vienažindžio poetinės kūrybos kelio viršūnė. Dėl gerų santykių su parapiečiais A. Vienažindys neįtinka bažnytinei vyresnybei ir yra perkeliamas į Vainutą, o dar vėliau į Breslaują (dab. Baltarusijos t.). Bet ir čia jį pasiekia persekiojimai, ir jis yra perkeliamas į Laižuvą. Spaudžiamas visokių rūpesčių suserga vėžiu ir 1892 m. rugpjūčio 29 d. miršta.

A. Vienažindys buvo gana įdomi ir prieštaringa asmenybė. Nors ir būdamas kunigas, jis mėgo bendrauti su paprastais žmogeliais, gerai pažino jų varganą buitį, visus patraukdamas savo gyvu būdu, sąmojingumu. Bet būdavo griežtas su stikliuko mėgėjais, pypkoriais. Poetas labai mėgo dainuoti, dažnai, pasiėmęs į rankas armoniką, jis dainuodavęs savo sukurtas dainas. Jo dainos greitai plito liaudyje ir buvo visų mėgstamos. A. Vienažindys buvo lyrinės prigimties poetas, dainas rašė, norėdamąs palengvinti savo sielą, išlieti jose savo išgyvenimus. Dainos jam buvo didžiulė paguoda, savotiškas nusiraminimas. Viena tokių dainų buvo ir „Oi dainos, dainelės, jūs mano patieka". Dainoje išliejamas skausmas, vargas dėl gimtųjų namų, parodoma carinės valdžios priespauda laisvai mąstančiam žmogui.

Daugiausia dainų A. Vienažindžio sukurta jaunystėje. Jam nesvetimi buvo meilės jausmai, jaunystės nerūpestingumas, džiaugsmas. Tą jis išreiškia savo eilėraščiuose „Linksminkimos, linksminkimos" ir „kaipgi gražūs rūtelių darželis". Daugelyje jo eilėraščių dominuoja tik meilės tema, bet meilė virsta kančia, kai ištremiama poeto mylimoji Rožė Stauskaitė. Bet tai nesugniuždo poeto, ir mylimosios netekimas įkvepia jį parašyti dar du eilėraščius „Sudie kvietkeli tu brangiausias" ir „Kur prapuolė tas kelelis". Juose išsakomas skaudus mergelės netekimas, gimtųjų namų praradimas. Poetas, išdainuodamas savo jausmus, kartu išdainuoja ir kitų žmonių skausmą, išgyvena dėl „brolių visur išblaškytų". Bet juo toliau, tuo labiau blėsta viltis dėl jų grįžimo tėvynėn. Tai labai gražiai atsispindi eilėraštyje „Oi, tu sakal, sakalėli". Šiame eilėraštyje atsispindi gimtųjų namų ilgesys, meilė gimtajam kraštui. Liaudies nuotaikas, sunkų jos gyvenimą atspindi eilėraštis „Karvelėli, paukštužėli". Slogi to meto nuotaika taip pat gniuždė poetą. Daug jo eilėraščių buvo skirtų vestuvinei tematikai („Pabalnokit man žirgelį", „Žirgeliai sukinkyti"). Antano Vienažindžio, kaip asmenybės, tragediją atspindi eilėraštis „Jau žvaigždė vilties žibėt nustoja". Gyvenimas poetui darosi nebemielas, viskas piešiama juodom spalvom. A. Vienažindžio kūryboje taip pat atsispindėjo žmogaus ir gamtos sugretinimas („Kaip gaili rasa skalsiai krenta, taip mano ašaros riedės"), gamta jo dainose tarsi gyvo vaizdo objektas. A. Vienažindžio poezijos reikšmė labiausiai buvo juntama XIX a. pabaigoje, kai į „platų pasaulį" išėjo keli jos leidiniai ir kai jo dainos tapo populiarios visoje Lietuvoje. Ir dabar A. Vienažindžio kūryba yra nepamiršta, žmonės mielai prisimena jo dainas, dainuoja jas. Poetas prisimenamas ir tose vietose, kur dirbo, kur bendravo su žmonėmis, kur jo dainos išvydo pasaulį.

Naudota literatūra: A. Vienažindys „Kaipgi gražus gražus".

Algirdas Vaicieka

Moters vaidmuo dieviškojo Atpirkimo dramoje

Kun. Viktoras Rimšelis, MIC

Mes gyvename po Dievo įsikūnijimo paslapties įvykio. Įsikūnijęs Dievo Žodis yra pats didžiausias Dievo apsireiškimas ir malonė žmonijai. Kai „tas Žodis tapo kūnu ir gyveno tarp mūsų" (Jn.1,14), dar nėra praėję nė du tūkstančiai metų mūsų istorijoje, o Dievo nutarimas įsikūnyti yra amžinas taip, kaip pats Dievas yra amžinas. Nuo to amžino nutarimo įsikūnyti priklauso visa dieviškoji kūryba. Dievo įsikūnijimas yra žmogiškos prigimties priėmimas į dieviško asmens vienybę. Antrasis Švč. Trejybės asmuo yra vadinamas Dievo Žodžiu, Dievo Išmintimi, Dievo Sūnumi, kuris yra tokia dieviška gyvybė, kad ji gimsta Švč. Trejybėje dievišku savosios begalinės būties pažinimu.

Dievišku pažinimu atsirado dieviškos kūrybos pradžia per įsikūnijimo paslapties nutarimą. Kad įvyktų mūsų pasaulyje įsikūnijimo paslaptis, reikėjo pirma sukurti pasaulį ir žmogų. Taigi Dievo Išmintis, Amžinasis Žodis, Jo Sūnus, dar netapęs žmogumi, buvo dieviškos kūrybos vaizdas taip, kad „visa per jį atsirado, ir be jo neatsirado nieko, kas tik yra atsiradę" (Jn.1,3).

Apie visatos atsiradimą, apie regimų ir neregimų pasaulių sukūrimą mes kalbame taip apie Dievo veikimą „ad extra" — kaip apie Dievo veikimą į išorę. Dievas yra pats pirmasis judintojas. Jis yra savyje toks veikimas ir tokia gyvybė, kuriai žmogaus protas negali surasti palyginimo, nors visas pasaulis gana ryškiai kalba žmogui apie Kūrėjo begalinę išmintį ir visagalybę. Žmogaus protas ir jo sąžinė pasaulyje atranda lyg ir Dievo pėdsakus, bet pats Dievas gyvena mums neprieinamoje šviesoje (1 Tim.6,16).

Niekas mums nepasakys, ką Viešpats veikė ar kūrė prieš viso regimo pasaulio pašaukimą iš nieko į būties tikrovę. Bet jeigu Jis visą savo amžinybę, veikė „ad extra", atseit, ką nors kūrė, tai visa tai taip pat yra palenkta ir subordinuota Jo amžino nutarimo įsikūnijimo paslapčiai. Atrodo, kad visa amžinybė yra palenkta mūsų laikui, nes įsikūnijimas įvyko laikų pilnybėje.

Dievo nutarimu įsikūnijimas turėjo įvykti per moterį. Kad Dievo Sūnus taptų tikras žmogus, turėjo Jis praeiti žmogiškosios gyvybės vystymosi etapą moters įsčiose. Taigi įsikūnijimo paslaptis įvyko su moters motiniškumo pagalba. Betgi Dievo kilnumui ir Jo didingumui pritiko, kad Jo žmogiškosios gyvybės pradžia įvyktų ne iš kūno ir ne iš vyro norų (Jn.1,13), bet iš paties Dievo tiesioginio veikimo. Nekalčiausiai Nazareto Mergelei Marijai apsireiškė angelas Gabrielius. Jų pasikalbėjimas buvo trumpas. Angelas Mariją pasveikino, kaip Dievo malonėmis apdovanotą Mergelę ir paskui tarė: „Nebijok, Marija, tu radai malonę pas Dievą! Štai pradėsi įsčiose ir pagimdysi sūnų, kurį pavadinsi Jėzumi. Jisai bus didis ir vadinsis Aukščiausiojo Sūnus... Marija paklausė angelą. „Kaip tai įvyks, jeigu aš nepažįstu vyro? Angelas atsakė: „Šventoji dvasia nužengs ant tavęs, ir ir Aukščiausiojo galybė pridengs tave savo šešėliu; todėl ir tavo kūdikis bus šventas ir vadinamas Dievo Sūnimi" (Lk. 1,28-35).

Taigi Jėzus Nazarietis savo dievišką kilmę veda iš savo Tėvo, kuris yra danguje, o savo žmogiškąją kilmę veda iš Mergelės Marijos, kuri yra Jo Motina. Todėl Jėzus save vadino ir Dievo Sūnumi, ir Žmogaus Sūnumi, o mes sakome, kad Jis yra tikras Dievas ir tikras Žmogus. Per savo Sūnų Jėzų Mergelė Marija tapo Dievo Motina.

Kaip įsikūnijimo paslaptis, taip ir dieviška Marijos Motinystė yra viena nuo kitos neatskiriamos dangiškos ir žemiškos tikrovės, kurias mes tikime ir pripažįstame su antgamtinės šviesos pagalba. Tos tikrovės yra paskelbtos paties Jėzaus Kristaus. Per Marijos dievišką Motinystę Dievas tapo žmogumi. Iš neprieinamos šviesos Jis tapo žmonėms prieinamas ir kiekvienam artimas. Todėl šv. Jonas Evangelistas galėjo pasakyti: „Kas buvo nuo pradžios, ką girdėjome ir savo akimis regėjome, ką patyrėme ir mūsų rankos lietė, — tai skelbiame apie gyvenimo Žodį" (Jn.1,1).

Apie Dievo amžinybę mes sakome, kad ji neturi nei pradžios nei pabaigos. Betgi per Marijos dievišką Motinystę Dievo Sūnus mums tapo istorinė asmenybė, kuri padalino viso regimojo pasaulio laiką į dvi dalis, kaip mes teisingai sakome apie įvykius, — vieni įvyko prieš Kristų, kiti po Kristaus. Teologų supratimu Dievas nei gali keistis, nei Jo amžinybė gali būti sudalinta. Betgi per Marijos dievišką Motinystę visa amžinybė, panašiai kaip laikas, turi Dievo kūryboje dvi dalis. Visoje amžinybėje Dievas neturėjo sau Motinos. Po įsikūnijimo paslapties įvykio Dievo Sūnus yra taip pat ir Marijos Sūnus. Tuo būdu Dievas gavo sau Motiną, o į Dievo vidinį gyvenimą buvo priimtas Žmogus iš Nazareto.

Visais amžiais blogio klausimas buvo ir yra žmonijos didžioji mįslė, kurios savo protu žmogus negali atspėti.

Iš apreiškimo gauname žinią, kaip įsibrovė į šį pasaulį blogis. Šv. Povilas moko, kad „per vieną žmogų nuodėmė įėjo į pasaulį, o per nuodėmę mirtis, ir taip mirtis prasiskverbė į visus žmones" (Rom.5,12). Pirmieji mūsų tėvai norėjo pažinti, kas yra bloga ir kas gera, ir būti kaip dievai. Per nusikaltimą Dievui jie pažino tą blogį, kurį ir mes labai gerai pažįstame. Mes žinome, ką reiškia kentėti ir mirti, bet tapti Dievo gyvybės dalininkais ir gyventi kaip Dievas gyvena, ateina iš įsikūnijimo paslapties. Iš Kristaus, Dievo ir Žmogaus, Marijos Sūnaus, atėjo žmonijos atpirkimas. Jis išgyveno žiauriausią kančios ir mirties agoniją, mirė prikaltas ant kryžiaus. Ką Kristus iškentėjo, turėjo ir Jo Motina patirti visa savo būtimi. Viešpaties garbingas prisikėlimas iš numirusiųjų yra ženklas, kad Jis yra naujas Kūrėjas, kuris nugalėjo mirtį. Jis atnešė žmonijai naują gyvybę, paties Dievo gyvybę, tačiau kuri pasiriekš visoje pilnybėje ir garbėje ne šiame pasaulyje.

Dabar galime klausti, ką gi šitoje kančios, mirties ir iš numirusiųjų prisikėlimo dramoje gavo Dievas, kurio gyvenimas yra begalinės būties pilnybė. Jis per visą amžinybę neturėjo kančios ir mirties patyrimo. Kai Dievo Sūnus įsikūnijo ir tapo Marijos Sūnumi, Jis pasirinko vargano žmogaus gyvenimą. Jo dangaus Tėvo valia buvo tokia, kad Jis iškentėtų baisiausias kančias, būtų prikaltas prie kryžiaus ir numirtų, kaip atmestas savo tautos piktadaris. Šitame istoriniame Kristaus mirties momente įvyko pasidalinimas vertybėmis, kurios priklauso vien tik Dievui ir kurios nėra iš Dievo, bet priklauso vien tik žmogui.

Kai Kristus pradėjo kalbėti, kad Jam reikės daug iškentėti ir būti nužudytam Jeruzalėje, apaštalai labai nustebo, o Petras ėmė Jį drausti ir prašė, kad Jam taip neatsitiktų. Tada Viešpats Petrą smarkiai subarė kaip gundytoją: „Eik šalin iš mano akių, šėtone! Tu man papiktinimas, nes mąstai ne Dievo, o žmonių mintimis" (Mt.16,23).

Kristaus žmogiškoji prigimtis, kaip ir kiekvieno žmogaus, purtėsi kančios ir mirties. Jėzus Alyvų darže meldėsi, krauju prakaitavo ir prašė: „Mano Tėve, jeigu įmanoma teaplenkia mane ši taurė. Tačiau ne kaip aš noriu, bet kaip Tū" (Mt.26,40). Kristaus kančia ir mirtis įvyko ne atsitiktinai arba kad Jis būtų negalėjęs apsiginti nuo savo priešų. Jis šitai patvirtina, sakydamas, kad niekas neatima Jo gyvybės. Jis pats laisvai ją atiduoda, nes Jis turi galią atiduoti ir vėl ją atsiimti (Jn.10,18).

Marija mylėjo savo Sūnų daugiau kaip Petras, bet jos meilė nebandė sutramdyti Jo nuo kančios ir mirties, kuri buvo reikalinga žmonijos atpirkimui. Ji pati taip kaip ir Kristus laisvai su motiniška meile ėjo kančios ir mirties keliu. Ji, Dievo Motina, su nepaprastu jautrumu išgyveno savo Sūnaus dieviškos mirties agoniją.

* * *

Dieviškoji drama dar nėra užbaigta. Mūsų pasaulyje ir toliau vyksta kova dėl žmogaus sielos. Dangiškoji karalystė šiame pasaulyje yra jau įkurta, ir visi mes esame jos piliečiai ir turime joje tiesą, kelią ir gyvenimą iš paties Kristaus. Antgamtinis pasaulis yra apsupęs mūsų regimą pasaulį ir yra taip arti mūsų, kaip pats Dievas, kuriame mes esame, judame ir gyvename. Antgamtinis pasaulis yra prisitaikęs prie mūsų regimojo pasaulio, kuris visą laiką yra ženklų pasaulis, kelias su ženklais į amžinybę. Mes turime Kristaus įsteigtus sakramentus, ženklus iš mūsų pasaulio, bet su dieviškomis galiomis. Jie yra Dievo Sūnaus įsikūnijimo ir išganymo dieviškos galios ženklai. Pažindami ir naudodami šiuos ženklus, mes esame įjungti į Dievo naują kūrybą, — viską atnaujinti Kristuje. Su įsikūnijimo paslaptimi pats Dievas asmeniškai įsijungė į savo kūrybos atnaujinimą taip, kad Jis gimė antrą kartą. Pirmą kartą Jis gimsta nuo amžių, antrą kartą Jis gimė laikų pilnybėje iš Marijos. Po Viešpaties užgimino įsikūnijimo paslaptis visą laiką veikia mūsų pasaulyje. O kur reiškiasi įsikūnijimo paslaptis, ten veikia ir Marija, Dievo Motina.

Kristaus kančia ir mirtis šioje žemėje visą laiką kartojasi nekruvinu būdu pagal Jo įsakymą tai daryti Jo atminimui. Tai yra mūsų šv. Mišios, Kristaus pradėtos per paskutinę vakarienę, kai Jis pavertė duoną savo kūnu, o vyną savo krauju. Šitoji atnašaujama auka tęsis iki mūsų žemė pripildys dangui šventųjų skaičių. Iš šios patinkamos dangaus Tėvui aukos niekad nebus išskirta Mergelė Marija iš Nazareto. Juk Kristaus kūnas yra kilęs tiktai iš Marijos, kurioje Jis buvo pradėtas Šv. Dvasios veikimu ir Kristaus kraujas yra paimtas iš Nekalčiausios Marijos Širdies. Taigi, dieviško gyvenimo įvedimu į mūsų sielą, mes esame su Kristumi ir Marija surišti giminystės ryšiais. Marija yra mūsų Motina, Jos Sūnus pirmgimis mūsų brolis, o dangaus ir žemės Kūrėjas yra mūsų mylimiausas Tėvas.

Kristaus kentėjimų ir mirties ženklai — perdurtų kojų, rankų ir širdies žaizdos — pasilieka visai amžinybei dangaus Tėvo akivaizdoje Jo pagarbinimui ir meilės pareiškimui. Visa mūsų žemė su Kristaus auka, su nekaltų vaikų kančiomis, tautomis, kurios persekiojamos už tikėjimą ir Kristaus išpažinimą Dievu, yra visatoje didingas altorius pagarbinti Visagalį Kūrėją.

Marija su motinišku rūpestingumu veikia visose tautose, kad Kristaus įsikūnijimo, kančios, mirties prisikėlimo iš numirusiųjų malonės jas suvestų į sudievintos, didingos dangaus karalystės tautą.

Ateitininkų grupė stovyklauja Centriniame Kaukaze. *Nuotr. kun. K. Ambraso*

NUSILENKTI ČIONAI SU KITAIS ATĖJAU...

Viršum akinančia baltuma spindinčių viršūnių išskėtęs sparnus išdidžiai sklendžia erelis. Apačioje čia smarkiau sugausdama, čia lyg šiek tiek pritildama, galingai šniokščia nerami, srovė, atbėgusi iš ten, pačių viršūnių, kur sniegas atokaitoje ima tirpti, kur pavargęs nuo amžinos klajonės snaudžia vėjas savo lopšyje, kur tarsi paslaptinga dvasia saugo nuo griūties pakibusius ant pakriaušių milžiniškus puntukus.

— Ar norėtum tarp tų dviejų baltuojančių keterų palaipioti? — nejučiomis paklausiu ant aukšto, paupyje palinkusio medžio kamieno pasirėmusį Vilniaus universiteto ekonomistą Rytį.

— Kur čia nenorėsi? — atsidūsėjęs atsako vaikinas. — Juk tam į čia ir visi atkeliavome...

Kaip čionai atsidūrė ši marga, iš Lietuvos atkeliavusi grupė — gydytoja, studentų, mokytojų, moksleivių ir kitų profesijų bei amžiaus žmonių? Sėdam po aukšta pušim, žiūrinčia į ledinio vandens išraižytos upės slėnį, į stačius šlaitus, nuo kurių, regis, ims ir nusiris kiekvieną akimirką viską knežinantys granito luitai, ir pradedam kalbėtis.

Živilė Stanaitytė, Vilniaus universiteto Filosofijos fakulteto II kurso studentė:

— Mintis apie kalnų stovyklą gimė netikėtai — tiesiog viename Šv. Kazimiero bažnyčios ateitininkų susirinkime juokais buvo pasakyta, kad kitas mūsų susirinkimas bus kalnų stovykloje. Mūsų globėja sesuo Judita šį gražų sumanymą pavertė tikrove. Mat, susitarusi su grupės vadove Agne, ne tik padėjo susirasti kuprines, apsirūpinti bilietais, reikalingu žygiui inventoriumi, bet ir mus visus užkrėtė šia tolimos kelionės

romantika. Norėjome, kad šis žygis būtų ateitininkiškas, bet dar geriau, kad į jį įsijungė naujų keliaunininkų, visai nesusidūrusių su ateitininkų veikla. Mišri grupė mūsų stovyklą verčia būti ne tokia uždara, užsisklendusia ir tatai gal net ją labiau įprasmina. Tarp mūsų atsirado keli su Kristaus mokslu anksčiau visai nesusidūrę, ar mažiau susipažinę vaikinai. Todėl stovyklos tikslas tarsi prasiplečia. Mes priversti ne tik geriau save pažinti, tobulėti, giliau pasinerti į Kristaus mokslo paslaptis, bet — svarbiausia — savo elgesiu, savo žodžiu rodyti į mūsų tarpą pakliuvusiems pavyzdį, juos pagloboti, jiems kokio nors džiaugsmo padaryti, o kartu ir save patikrinti.

Per 50 metų Lietuvoje tikintieji, ypač jaunimas nesnaudė. Jie ieškojo ne tik įvairių būdų susitikti su kunigais, šviesesniais tautos žmonėmis, bet ir saugesnių, nuošalesnių vietų, kur galėtų dvasiškai susiburti, pamąstyti, susitelkti, išklausyti šv. Mišių. Tam tikslui buvo sprunkama ne tik į Veisiejų nuošalias paežeres. Šlavantų parapijos pašonėje susitikimai parugėse ir pamiškėse palapinių kaimelyje su a.a. kun. Juozu Zdebskiu ar Seiros, Linkmenų ir Kabelių pabarėse nuostabiai įdomūs pokalbiai su kun. Jonu Lauriūnu. Joninių laužai įvairiose mūsų šalies dalyse. Viena iš tų pogrindinių dvasinio susitelkimo mokyklų buvo ir kalnai — Pamyras, Karpatai, Kaukazas, Uralas. Į čia kartu su kunigu atsidūrusios grupės galėdavo drąsiai aukoti šv. Mišias, susikaupti, pabendrauti ir pamatyti gamtą. Tokių kelionių vadovė ne kartą buvo **sesuo Agnė:**

— Štai mes esame Centriniame Kaukaze prie Uzunkolo alpinistinės stovyklos, kur dangų remia snieguotos viršūnės: Dalaras, Trapecija. Spindi ledynai. Girdite, kaip veržliai kunkuliuoja aplinkui patvinusios upės. Esame visai prie pat ledynų, iš kur atsirita šis galingas srautas, vartydamas akmenis, laužydamas medžius. Kokia didinga Dievo kūryba! Ji pati kvieste kviečia žmogų prie Kūrėjo, prie Viešpaties. Pasijunti čia toks menkutis trupinėlis. Tokios didybės akivaizdoje pradedi suvokti: tos ypatingai ryškiai spindinčios žvaigždės, iš visatos gelmių atsklidusi tyla, tie uolų luitai ir švelnios gėlytės yra sukurtos didingo ir visagalio Dievo. Išeiti į kalnus, — atsiskirti nuo pasaulio triukšmo, nuo kasdienos rūpesčių, nuo to, kas traukia žmogų žemyn, į rutiną ir smulkmeniškumą, atitraukia nuo esmės ir didingų dalykų. Čionai, kraštutinėse sąlygose, lengviau pažįsti pats save, savo vidų su visomis silpnybėmis ir gerais bruožais. Čia žmogus nieko negali nuslėpti nei nuo savęs, nei nuo kitų.

Tais sunkiais laikais, kai daugelis neturėjo galimybės pažinti Kristų namuose, o gal ir nedrįsdavo susitikti su Viešpačiu, išeidavo į kalnus. Visi iš ten sugrįždavo dvasiškai ir fiziškai atsinaujinę: giedresnės sielos, praturtėję, atsigaivinę. Kas būdavo nutolęs, dažnai iš naujo surasdavo Dievą. Kas būdavo pamiršęs Sakramentus, priimdavo. Jei būdavo nekrikštytas, pasikrikštydavo. Atlikdavo išpažintį kalnuose, arba keliaudamas per saulės iškepintą Kara Kumų dykumą. Kelionės draugai — savotiška Dievo tauta, Jo suburta ir paduota į žmogaus rankas. Mes stengdavomės ir toliau laikytis Jėzaus žodžių: „Kur du ar trys mano vardu susirinks". Su mumis išties būdavo Kristus. Po tokių kelionių, atsidūrę aerouostų ar geležinkelio stočių spūstyje, pajūrio kurorte ar prie teliuškuojančio ežero, pajusdavome, ką reiškia žodžiai: išeiti iš pasaulio ir sugrįžti į pasaulį. Mums pasidarydavo aišku, kodėl į kalnus taip

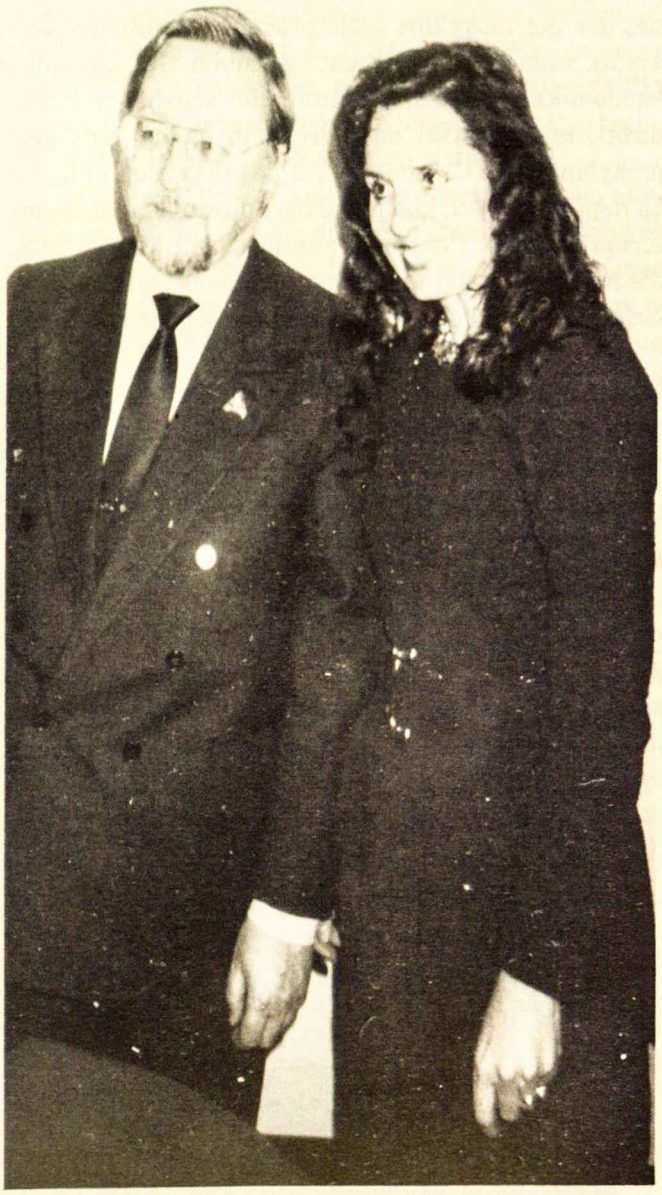

Lietuvos Aukščiausiosios Tarybos pirmininkas prof. Vytautas Landsbergis ir Ateitininkų Federacijos Tarybos pirm. Birutė Bublienė pereitos vasaros ateitininkų stovykloje Lietuvoje.

dažnai keliaudavo šv. Tėvas. Net ir 1992 metų vasaros pabaigoje jis atgavo sveikatą Alpėse, kalnų kaimelyje, kur taip ramu, tyra ir tokie nuoširdūs gyvena kalniečiai.

Tačiau ne vien tik apie stovyklą čia kalbama. Štai kaip mąsto apie atgautąją laisvę ir mūsų jaunimą Vilniaus universiteto Istorijos fakulteto I kurso studentė

Virginija Trusaitė:

Atgautąja laisve jaunimas naudojasi tik tiek, kiek jiems reikia. Išties — nemokama ja naudotis. Kiekvienas ją supranta savaip. Daugeliui jaunuolių laisvė reiškia: „darau, ką noriu". Tik nedaugelis trokšta dvasingiau gyventi. Maža kas suvokia, kad laisvė ir auka — tai ne atskiriami dalykai. Norėdamas būti laisvas, žmogus turi mirti sau. Mano nuomone, blogiausia tai, kad jauni žmonės dar net mokyklos suole pradeda spekuliuoti, prekiauti, vaikosi pelno, pinigų, ilgo rublio. Gal, kai mūsų ekonomika sutvirtės, šie jaunuoliai sugebės ir kitaip dirbti, mąstyti. Gal daugelis iš jų galėtų būti geri prekybininkai, ekonomistai. Tik jie arba nesupranta, arba nenori suprasti, kad jų vidaus kultūra menka. Jiems terūpi išvažiuot į užsienį. Jaunimas politika nesidomi. Jiems savi reikalai terūpi, nes vieniems politika nusibodo, kitiems — neįdomu ar pernelyg painu ir sudėtinga. O idealai? Jaunimas jų turi. Jie labai įvairūs. Paskutiniais metais kai kas ieško tikėjimo. Jų tikrasis idealas — Dievas. Jų noras — gyventi, kaip moko Bažnyčia. Kitiems idealai — kokie garsūs politikai, aktoriai, veikėjai. Kad Lietuvos jaunimas įsitrauktų į katalikiškas organizacijas ir draugijas, man atrodo, visų pirma reikia katalikiško švietimo. Jaunuoliai nieko nežino apie tų katalikiškų organizacijų ir draugijų veiklą. Juk dažniausiai ši veikla spiečiasi apie bažnyčias, o jei parašoma laikraštyje ar žurnale, bemaž ničnieko arba menkai ką duoda, — jaunimas maža ką skaito. Be to, jie jau yra persisotinę pionierių ir komjaunimo veikla, todėl didžiuma tikri, kad ir visos kitos organizacijos į anas panašios. Todėl iš anksto sunku ką nors tikra pasakyti apie katalikiškų organizacijų ateitį. Jų ateitis priklausys nuo to, kaip jos sugebės išugdyti savo narius, juos išauklėti sąmoningais žmonėmis. Esu tikra, kad tautiškos ir katalikiškos organizacijos plėsis ir stiprės, žinoma, jei tik atsiras idealistų vadų ir organizatorių.

Ką galima pasakyt apie didžiausią lietuvių vienybę, kokią esu pajutusi savo gyvenime, tai buvo paties atgimimo laikais, 1987-1989 metais. Tada žmonės vienijo viena mintis — laisvė, nepriklausomybė. Šitaip ir mūsų organizacijas, ir visus lietuvius gali suvienyti

Pokalbis Klaipėdoje.

labai aiškus, didelis ir kilnus tikslas, šventa idėja. Tik, deja, mūsų organizacijos, matydamos tą vieną tikslą, pradeda skirtingai jo siekti, neturi pakantumo, vidinės kultūros. Organizacijos turėtų daugiau, artimiau bendrauti, viena kitą toleruoti ir derinti savo veiksmus su kitomis, surasti bendrą kalbą ir veikti išvien.

O štai kaip apie šeimos svarbą jaunimo auklėjimui pasakoja Vilniaus universiteto III kurso ekonomistas

Rytis Gurkšnys:

— Mano tėvai — praktikuojantys katalikai. Tokia dvasia auklėjo ir savo vaikus. Niekad neužmiršiu Velykų rytų, Kūčių ir Kalėdų vakarų, gegužės, birželio ir spalio mėnesių pavakarių, kai visa šeima rinkdavomės į vieną kambarėlį. Tik dabar pradedu suprasti, kokios brangios šios akimirkos mano gyvenime, kiek jos man yra davusios. Ir šitai itin ryškiai pajutau, kai neretai atsidurdavau netikinčiųjų draugijoje. Juk tarp netikinčiųjų sunkiau tik abejojančiam ar ieškančiam Dievo. Mano supratimu, turinčiam tvirtą religinį pamatą netikinti aplinka netgi paskatina blaiviau vertinti tikėjimo prasmę, grožį, Kristaus mokslo būtinybę. Aplink matydamas tiek daug jaunuolių, kurie vien ieško malonumų, kad tik galėtų lengvai gyventi, prisirišusių prie kasdienos smulkmenų, pajunti tiesioginę pareigą, ant tėvų padėtų tikėjimo akmenų, statyti šviesų rūmą, kuris apšviestų jaunų žmonių širdis, jų protus ir atvestų arčiau Dievo.

Dabar Lietuvos jaunimui tikrai yra sunku. Tasai penkiasdešimtmetis išgujo meilę artimui ir Kūrėjui. Labai skaudu, kad tas šaltis tebekausto jaunųjų širdis. Man atrodo, kad mūsų jaunimas ir jų tėvai turi neprarasti vilties, pasitikėjimo, kurio būtina semtis iš Kristaus gyvenimo, iš Jo ištvermės, iš Bažnyčios, laukiančios iš jaunimo geros valios, noro ir ryžto. Todėl esu dėkingas savo tėvams, kurie mane, kaip ir kiekvieną mažą, vos pakilusį nuo žemės pipirą, pastato ne tik ant kūno, bet — svarbiausia — ant tikėjimo kojų. Išmoko kalbėti ir skaityti, rašyti ir skaičiuoti, bet — svarbiausia — parodo kryžių ir išmoko persižegnoti. Šis tvirtybės, stiprumo ir meilės mokslas veda per gyvenimą, per klystkelius, neleidžia pasimesti ir paklysti.

Šv. Mišios. Iš akmenų sudėtas altorius. Prie panašaus altoriaus prieš dvidešimt metų, ne taip jau toli nuo šios tarpukalnės, kur kyšo Dalaro, Trapecijos ir kitos viršukalnės, aukojo dievui auką ir a.a. kun. Juozas Zdebskis. Aplinkui glaudėmės keliolika iš Vilniaus, Kauno ir kitų miestų — dėstytojų, moksleivių, studentų, gydytojų, kurie bėgo nuo triukšmo, ieškojo ramybės, Kūrėjo artumos. Apie Jį taip nuoširdžiai, paprastai ir suprantamai tada, žydint pievų gėlėms, besirodant pro tarpukalnes pirmiesiems saulės spinduliams, žvilgant aukštos žolės stiebuose nuostabiai skaidriems rasos lašams, pasakojo Šlavantų Tėvelis, stovėdamas priešais Čegeto žvilgančią viršūnę, kur visai netoli puikavosi tuomet debesyse paskendęs Elbrusas. Tas mūsų žygis dar ir šiandien, prabėgus dvidešimt metų, įstrigo į širdį, neišblėso iš atminties, paliko giedrius, neišdildomus pėdsakus visam gyvenimui. Paprasta. Gera. Kažkas tikrai kilnaus ir turtingo. O paskui toje pačioje vietoje meldėsi, pasakojo, irgi iš mūsų tarpo jau pasitraukęs, savo Linkmenyse kaip kareivis stovėdamas poste — vadovaudamas dvasiniam kunigų susitelkimui — jau miręs šviesios atminties ir gražių darbų, pavyzdingas ir darbštus kunigas Jonas Lauriūnas. Jis, pasiklausęs tų čiurlenančių nenuoramų — kalnų upokšnių prisižiūrėjęs trankių tarpeklių, pro kurių skaidrutėlį vandenį nardo mėlynoji paukštė, pasikarstęs po uolas ir pamatęs tarpukalnėse margaspalvių vaivorykščių lankus, parvažiavęs namo kitam bičiuliui kunigui trumpai drūtai pasakė: „Gali važiuoti ir tu..."

Už keliasdešimt ar kelių šimtų metrų nuo šio altoriaus aukojo šv. Mišias, su vienu kunigu iš Lietuvos anais tamsos ir priespaudos metais ištrūkęs, vienas lietuvis vyskupas. Atėjom ir mes į čia pabūti akistatoje su Kūrėju. Atitolti nuo buities įkyrumo, nuo smulkmenų, nuo kasdienybės rutinos, kuri nuvargina kūną, o labiausiai sielą. Juk čia pati tyla taip ramina, kaip nesuramins joks žmogus. Čia kalba pats Kūrėjas. Akmeniu. Tokiu išraiškingu, tokiu spalvingu. Pražydusia gėle. Smaragdiniu upelio dugnu. Atėjusio į svečius piemens šypsena. Nusilenkti čionai su kitais atėjau Kūrėjui. Jam padėkoti. Atsiprašyti. Pasidžiaugti. Atėjom nusilenkti garbingų vyrų — kunigų Juozo, Jono ir daugelio, kurių kaulai ir kančia išmėtyta po Sibirą ir Uralą, atminčiai. Atėjom paprašyti, kad Dievas saugotų tą Baltijos lašelį nublankusį, prie Nemuno, Neries. Kad jam netrūktų duonos, santaikos, doros, vienybės ir tokių, kurie be paliovos ieško Amžinybės Saulės, kurie, vaikščiodami žeme, guodžia, slaugo, dalijasi su kitu, kuo turi.

Kun. Kazimieras J. Ambrasas

MAS Rudens akademija Kretingoje, Šv. Pranciškaus globoje

Spalio 22-25 d. į Kretingą suvažiavo ateitininkai iš visos Lietuvos, į rudens akademiją. Nors oras buvo nekoks ir daug snigo, jaunų žmonių susirinko nemažai.

Būdami Kretingoje ir globojami broliukų pranciškonų, mes naudingai praleidome laiką. Klausėmės prof. Arvydo Žygo, kun. Roberto Grigo, sesės Daivos, tėvo Astijaus paskaitų. Paskaitos tikrai buvo vertos dėmėsio ir turbūt ne vienam plačiau praplėtė akiratį. Be paskaitų netrūko ir diskusijų, buvo diskutuojama II Vatikano dogminės konstitucijos „Lumen gentium" klausimais. Pirma labai nedrąsiai, o paskui įsidrąsinę įsijungėme į nuoširdų pokalbį „Statėme" bažnyčią, kiekviena „plyta" buvo jauno žmogaus troškimas padaryti ką nors geresnio kitam, ir iš tų „plytų" pastatėme didelę, gražią bažnyčią. O atėjus vakarui, visi skubėjome į Dievo namus pasisemti dvasios stiprybės ir savo širdis atgaivinti Kristaus meilės puotoje. Kaip auką Viešpačiui, nešėme gaublį, kuris reiškė viso pasaulio pasiaukojimą Kristui, akademijos programą ir duoną su vynu. Savo giesmėmis garbinome Viešpatį ir sėmėmės Šv. Dvasios.

Po šv. MIšių buvo linksmavakaris. Šokome, kol „užkaito" padai. Tos kelios dienos, praleistos Šv. Pranciškaus globoje, prabėgo labai greitai, visi išsiskirstėme į savo pasaulėlius, nešdami gautas dovanas ir degdami meile Kristui. Tad iki greito susitikimo, bičiuliai! Dekite savo širdyse „Omnia Instaurare in Christo!"

Algirdas Vaicieka

Dovilė Černaitė

MEDITACIJA

...Ištirpsta Žemė ir Dangus ištirpsta,
akis paglosto švelnūs pirštai —
ir nebenoris atsimerkti...
Tamsoj užčiuopia karštą pulsą laiko,
aplink šešėliai niūrūs išsisklaido, —
norisi durų neužverti...

Veide sutirpsta lūpos per miglas,
lyg Dievo, tiesiančio rankas —
paveiksle, Esaty neištrintam...

1992.01.31.

Pasikalbėjimas su kun. Robertu Grigu

Pasikalbėjo Indrė ir Laura, Uogyčių būrelis, Berčiūnuose.

Laura: Kodėl norėjote tapti kunigu?

Kun. R. Grigas: Kunigu sugalvojau tapti vėlai. Aš mokiausi pedagoginiame institute. Mačiau, kad labai trūksta kunigų. Kunigystė yra pašaukimas, ne aš pats ją pasirinkau, bet Dievas mane pakvietė. Vieną dieną paaiškėjo, kad turiu būti kunigu.

Laura: Ar patinka būti kunigu?

Kun. R. Grigas: Taip negalima klausti. Yra tokių darbų, kuriuos sunku dirbti. Pavargsta dirbdami gydytojai, jūsų stovyklos vadovai ir ne kartą matėte pavargusį dr. Žygą. Jei jauti, kad tai pareiga tą ar kitą darbą dirbti, jei iš širdies jį atlieki, tai ir patinka. Jauti džiaugsmą, kai žmogus per ašaras nusišypso. Tada atsiranda džiaugsmas dirbti.

Laura: Ar Jūs buvote kur nors į užsienį išvažiavęs?

Kun. R. Grigas: Kai Lietuva tapo laisva, teko išvažiuoti su įvairiais bažnyčios reikalais į Italiją, Vokietiją, Lenkiją. Teko pervažiuoti Jugoslaviją.

Indrė: Ar Jūs turite brolių, seserų?

Kun. R. Grigas: Turiu jaunesnį brolį. Jis yra jūrininkas.

Indrė: Ar Jūs pirmą kartą stovyklaujate?

Kun R. Grigas: Negaliu net suskaičiuoti, kelintą kartą esu stovykloje. Ateitininkų stovyklose dalyvauju nuo 1989 metų.

Indrė: Ar Jums patinka šios stovyklos aplinka?

Kun. R. Grigas: Labai patinka, nes esu kilęs iš Dzūkijos kaimo, kur buvo daug pušynų, tai viskas čia sava, kaip tėviškėje. Labai myliu gamtą, nes gamtoje žmogus pajunta Dievo artumą. Labai gera melstis, kai aplinkui toks Kūrėjo duotas grožis. Ir šioje stovykloje patinka vaikai.

Indrė: Kaip laikosi vaikai šv. Mišiose, ar jie būna geri?

Kun. R. Grigas: Bendrai visa stovykla dalyvavo dar tik vienose šv. Mišiose. Jūs buvote pavargę, bet, man atrodo, kad visi buvote labai kantrūs. Tikiuosi, kad visose stovyklos Mišiose taip bus.

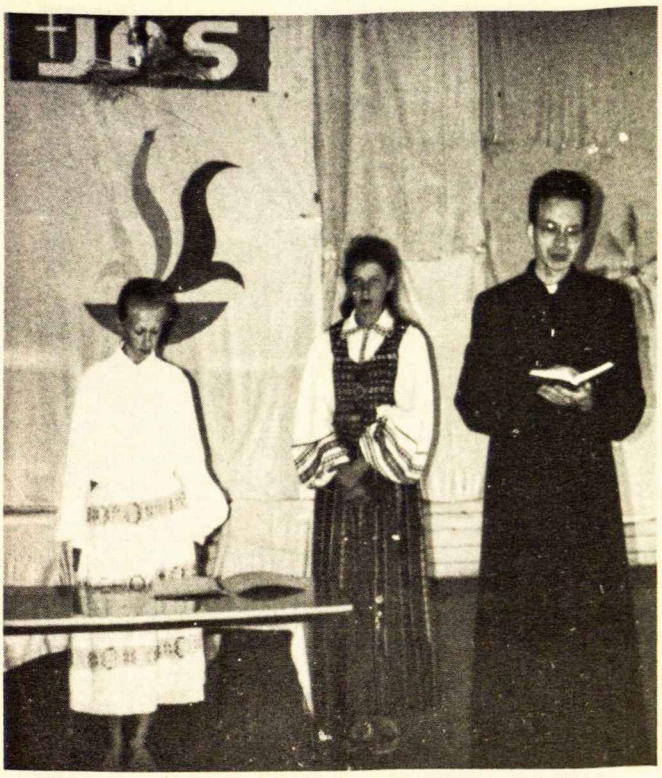

Kun. R. Grigas Berčiūnuose praveda susikaupimo vakarą. *Nuotr. B. Bublienės*

ANTROSIOS BERČIŪNŲ STOVYKLOS APŽVALGA

Gražiam Berčiūnų pušyne pereitą vasarą vyko net trys jaunimo, ateitininkų vadovaujamos, vasaros stovyklos. Pirmajai stovyklai vadovavo Lietuvos Fed. sekretorė, ses. Daiva Kuzmickaitė, o antrajai arch. Dalia Kabašinskaitė. Man kaip tik ir teko joje dirbti.

Drauge su stovyklos vadove Dalia Kabašinskaite, stovyklos komendantu ir dar dviem stovyklautojais ankstų rytą, dar tik saulei patekėjus, su perkrautu automobiliu įvairiais reikalingais reikmenimis „skridome" iš Kauno į „Pažadėtąją Žemę" — Berčiūnus. Atvykę stovyklon, visi vadovai tuoj griebėsi įsikūrimo darbų. Vieni tvarkė patalpas, aplinką, kiti ruošėsi sutikti 130 stovyklautojų. Buvo smagu, nes visi dirbo su dideliu entuziazmu. Atrodo, kad ir gamta pritarė mūsų, darbui, nes per dvi savaites tik dvi dienas lijo. Saulutė kai kuriom dienom gan gerai mus kepino, tačiau nei vadovams, nei jaunimui nuotaikos nepagadino. Stovyklautojai noriai eidavo sportuoti, ypač berniukai, mokytis dainų ir giesmių; kurie mėgo meną, skulptūrą, lipdė puodus, angeliukus, kiti noriai rašė straipsnelius, o dar kiti tuo metu diskutavo religiniais bei ideologiniais klausimais.

Bendra stovyklos tema buvo „Laisvės kelias", tai graži mūsų tautos eismo paralelė. Stovyklautojų vakaro programos buvo itin įdomios ir kūrybiškos. Jaunimui buvo ne tik pasakojama apie laisvės siekį, kaip antai Bažnyčios Kroniką, Vasario 16-tąją, Sausio 13-tosios įvykius, bet pats jaunimas įscenizavo tas Lietuvos istorines datas. Staiga stovyklautojai tapo istorinėm asmenybėmis, pasirašė aktą, giedojo Lietuvos himną, nuleido raudonąją vėliavą ir iškėlė trispalvę, o į „Vingio parką" atvyko AT pirmininkas „Vytautas Landsbergis". Viena diena buvo skirta bėgimui iš nelaisvės namų — Egipto — į pažadėtąją Žemę. Pasitaikė gan šilta diena, o žygis buvo ilgas, visi ištroško ir išalko, iki pasiekė laisvę. Vietoje manos, stovyklautojams pabiro saldainiai ir gaivinantis šaltas vanduo... Į mūsų stovyklą dažnai atsilankydavo svečiai, gyvenantys Berčiūnuose, o savaitgaliais atvykdavo ir iš Panevėžio, kuris buvo 6 km atstume. Stovyklos pamaldos būdavo vakarais ir į jas atvykdavo apylinkės gyventojai bei šiek tiek smalsaus

Į Berčiūnų stovyklą „limuzinu" atvyksta „Aukščiausiosios Tarybos pirmininkas". *Nuotr. B. Bublienės*

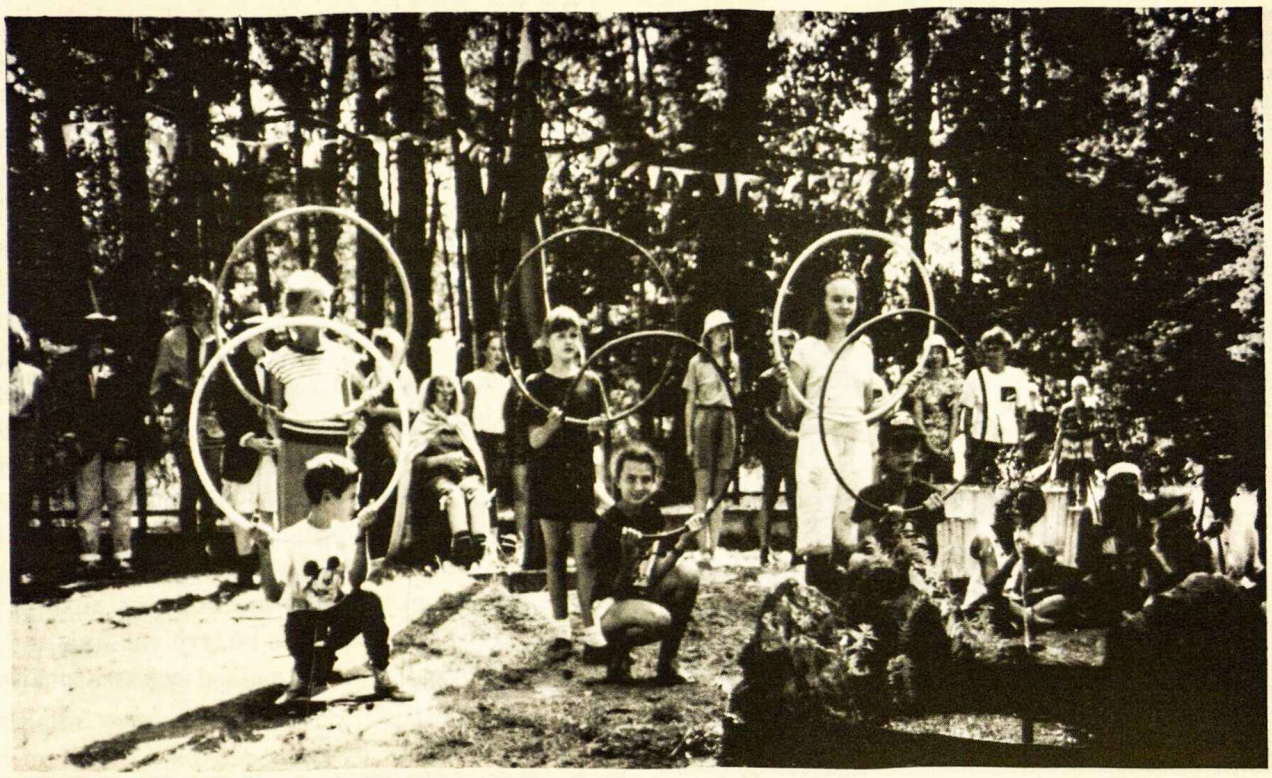

JAS stovyklos olimpiada Berčiūnuose. *Nuotr. B. Bublienės*

jaunimo. Užklausus, kas daugiausia juos domina, gavau tiesioginį ir greitą atsakymą: kun. Rimo Gudelio gerai paruošti pamokslai ir stovyklos jaunimo gražus giedojimas.

Tarpe garbingų svečių, turiu paminėti Panevėžio vyskupą J. Preikšą ir prel. Antanavičių, Panevėžio katedros dekaną. Vysk. J. Preikšas laikė šv. Mišias stovyklos jaunimui ir savo pamoksle iškėlė: „Jūs jaunime, esate šviesus Lietuvos spindulys tarpe tamsių šešėlių. Juk ateitininkai visada nešė žmonėms meilę ir viltį, net ir sunkiausiame laikotarpyje. Semkitės žinių ir imkite pavyzdžius savo gyvenime iš ateitininkų vadų, ir neškite gėrį į visą Lietuvos jaunimą".

Jaunieji stovyklautojai vyskupui įteikė rugiagėlių ir ramunių puokštę, vyresnieji sukūrė tai progai gražų sveikinimą ir jį padainavo. Vyskupas neskubėjo į namus, o pasiliko dar vakarinėje programoje, drauge su jaunimu dainuodamas.

Turiu pastebėti, kad tiek vakaro programos, tiek šūkiai prie vėliavų, buvo kūrybiški. Susidarė įspūdis, kad jaunimas, kuris mažiau laiko praleidžia prie TV, yra kūrybiškesnis. Daugelis stovyklautojų mokėjo vartoti kokį nors muzikos instrumentą. Šiuo metu ir Lietuvoje atrodo populiariausia yra gitara, nors buvo mergaičių, kurios atsivežė kankles ir turėjome akordeoną. Gan taikliai stovyklautojai apdainavo visus stovyklos vadovus, kurių buvo 25. Visų džiaugsmui, į stovyklos uždarymą, atvyko prof. Dr. A. Žygas, Lietuvos Fed. pirmininkas, ir sekretorė ses. Daiva Kuzmickaitė. Stovykla juos sutiko su didelėmis ovacijomis, dainomis ir šokiais. Tikriausiai ir pats dr. A. Žygas nepajuto, kaip buvo įtrauktas į įvairius stovyklautojų ateitininkų ratelius, šokius. Po visų dainų, žaidimų, prof. A. Žygas gan taikliai ir trumpai palietė ateitininkų veiklumo principus bei pareigas. Savo žodyje jis iškėlė, kad ateitininkas turi būti Lietuvos apaštalas, o to pradžia glūdi žmogaus asmeniškame gyvenime bei suderinime su krikščioniškosios pasaulėžiūros idealais.

Turiu prisipažinti, kad man buvo be galo malonu dirbti Lietuvoje, jaunimo stovyklose ir pamatyti, kad yra ir sveiko jaunimo, tarpe daugelio, kuris dar blaškosi ir ieško sau „tikro kelio", ir dažnai patenka į pinkles. Stovyklose jaunimo tarpe suradau daug šviesių veidų ir atvirų širdžių. Jie kuria atgimstančią tautą. Gražu, kai išeivijos jaunimas atsiveža iš Vakarų visa tai, kas gražu, dora, gera ir kilnu.

Sesuo Margarita Bareikaitė

JAS stovyklautojai žaidimo metu. *Nuotr. ses. Margaritos*

JAS stovykla Berčiūnuose

Šią vasarą mažuosius stovyklautojus sukrėtė Berčiūnų pušynas, esantis netoli Panevėžio. Suvažiavo čia vaikai iš daugelio Lietuvos vietovių, ir net iš JAV, į trečią šią vasarą JAS stovyklą.

Rudenėjančios saulės spinduliai glosto vaikų veidus, truputį nedrąsius, nes daugelis jų pirmą kartą stovyklauja. Veidai nežino, kad vadovai irgi nei kiek nedrąsesni, nes daugelis jų irgi pirmą kartą tokiose pareigose. Violeta Gramauskienė, pernai dalyvavusi Pavištyčio stovyklos organizavimo darbe, šiemet vadovauja šiai stovyklai.

Pušies šaka pražydo smilgų saulute. Tai ženklas „sustoti". Čia yra ateitininkų stovykla. Toks buvo pirmasis stovyklos dailininkės Laimos Spalvėnienės darbas, o paskui visa stovykla buvo pilna paukščiukų iš smilgų ir kankorėžių. Tie paukščiai čiulbėjo vaikų balseliais, kai jie šnekino juos, tik ką pačų padirbtus, įsiklausant į mokytojos Laimos pamokymus.

Užsimiršta nuovargis, kai matai kaip nuostabiai skleidžiasi vaikuose gerumo sėkla. Nelengva dygti šiai sėklai, mestai į Berčiūnų bažnyčios griuvėsius. Po karo ši bažnyčia buvo susprogdinta. Kasdien šv. Mišių metu Kristus nužengia į altorių, pastatytą ant išlikusių bažnyčios laiptelių. Nėra stogo, nėra sienų, bet yra mažos širdys, kilnios mintys, giesmė Viešpačiui.

Šios stovyklos tema „Laisvės kelias". Tai tolima ir didinga Vytauto Didžiojo Lietuva, pilni pasiaukojimo knygnešių dešimtmečiai. Miško tankumynais vaikai gabeno knygas į slaptus postus. Kiekviename žingsnyje jų tykojo žandarai, kiekvieną kartą galėjo patekti į „kalėjimą" — belangį garažą. Kai žaidimas buvo baigtas, o caras (Birutė Bublienė) žadėjo jiems dovanoti laisvę, jie nesuklupo prieš jį, o traukė tautos himną. Pergalė buvo pasiekta.

Po šios dienos žurnalistikos būrelis turėjo gausios medžiagos apie susirėmimus su „žandarais", belangį kalėjimą.

Ateitininkijos dieną vieni dar kartą prisiminė penkis ateitininkų principus, kiti pirmą kartą juos sužinojo. Šią dieną pristatė Birutė Bublienė, o vakare buvo vaidini-

mėliai pagal šiuos principus. Vaikai labai džiaugėsi „nykštukų" teatru, kurį su Mildutės Bublytės pagalba paruošė vadovai. Lietuvoje, aš manau, toks spektaklis buvo rodomas pirmą kartą. Vaikams buvo neaišku, kaip jų mokytojai staiga taip sumažėjo.

Olimpiados dieną stovykloje vyko didelis šurmulys, nes vietoj 14 būrelių buvo sudarytos šešios olimpinės komandos. Iškilmingame olimpiados atidaryme dalyvavo daug garbingų svečių. Sveikinimo žodžius tarė „Berčiūnų karalystės" „karalius" ir „karalienė", „Tarptautinio olimpinio" komiteto prezidentas, ūkininkų sąjungos narė. Daug plojimų sulaukė žymaus dainininko „Placido Damingo" pasirodymas bei Amerikos lietuvių indėnų šokis, prašantis giedros. Jį šoko Birutė Bublienė su dukrytėmis, Mildute ir Linute, ir Lina Mockutė iš Kanados.

Vaikams tai buvo didelių išgyvenimų diena. Teisėjų komisija, ilgai posėdžiavusi, nutarė, kad pirmąją vietą laimėjo katalikiškumas, antrąją — šeimyniškumas, trečiąją intelegentiškumas, ketvirtąją — visuomeniškumas, penktąją — tautiškumas, šeštąją — ?

Rytojaus dieną prisiminėme savo tautos atėjimą į Vasario 16 ir Kovo 11. Prieš pietus, lydimas asmeninių sargybinių, dviračiu atvažiavo V. Landsbergis ir paskelbė Kovo 11-osios šventę. Viena maža mergytė pasipiktino: „Kokia neteisybė, V. Landsbergis dviračiu nevažinėja!" Mažasis našlaitis Robertas vis klausinėjo, ar čia tikras V. Landsbergis, ar netikras? Visi stovyklos būreliai buvo paskirstyti į ministerijas. Vakare turėjo pateikti savo veiklos programas. Į šį posėdį „V. Landsbergis" atvyko automobiliu. Kai visa stovykla skandavo: „Landsbergis! Landsbergis!", atbėgo kaimyninės stovyklos vaikai pasižiūrėti, kur gi čia tas Landsbergis, Jiems buvo paaiškinta, kad jis netikras. Tuomet, pamatę kalbant kun. R. Grigą, klausia: „O kunigas, ar tikras?" Mes juokėmės, kad grįžę namo nežinosime, kas esame. Į daug ką tenka persikūnyti stovyklaujant, tarsi praplėsti savo ribotą buvimą, vis grįžtant į praeitį ir vėl save surandant dabartyje, daug kartų vėl viską pamąstyti, patikrinti savo nuostatus, bombarduojamu s vaikiškų klausimų, tokių tikslių ir atvirų.

Kasdieninių įvykių sukūryje nepastebimai sutirpo savaitė. Sekmadienis... Kaip paskoja mūsų seneliai, visi mesdavo nepabaigiamus ūkio darbus, visais takais ir takeliais, būriais ir būreliais plaukdavo link bažnyčios. Pamoja stovyklautojų būrys Berčiūnų pušims ir po pusvalandžio suklegėjo Panevėžio katedros šventoriuje. Klausinėjo senas močiutės: „Iš kur čia tiek vaikų?"

Šį sekmadienį po Šv. Mišių aš, surinkusi dešimtis bučinių, atsisveikinu su stovyklautojais, linkėdama jiems dar puikesnės ateinančios stovyklavimo savaitės.

Baigdama savo rašinį perduodu jums vaikų padėką savo broliams ir sesėms išeivijoje už pagalbą, rengiant stovyklas Lietuvoje. Ypatinga padėka ses. Margaritai Bareikaitei ir Birutei Bublienei, Mildutei ir Linutei už vadovavimą mūsų stovyklose.

Dalia Kabašinskaitė
JAS stovyklos žurnalistikos būrelio mokytoja

Šv. Mišių auka Berčiūnų stovykloje.

Nuotr. B. Bublienės

ATEITIES SPINDULIAI

MIŠKE

Miškas man yra pažįstamas, bet ne dažnai suspėju jį aplankyti. Išsiblaškius, nuvargus ir įtempta nelabai noromis einu į mišką vienai valandai, kad tik greičiau šitą uždavinį atlikčiau! Truputį pakeičiu nuomonę, kai, takeliu eidama, pasiekiu mišką. Kokie pasakiški rūmai! Aš, kaip nuvargęs svečias, čia apsistoju apsilankyti.

Pamažu vaikščiodama dairaus. Medžių šakos paniojasi iš šonų ir virš galvos, taip glaudžiai mane apsupdamos. Lapų plyšiai — tai maži langučiai, pro kuriuos prašviečia rytmečio saulė ir ryškiai mėlynas dangus. Siauras takelis, kuriuo einu yra apdengtas drėgnų lapų ir apipuvusių šakų kilimu. Šiuo miško koridorium eidama, stebiu gluosnių lapus, kurie kabo lyg užuolaidos. Rasos lašeliai kaip brangakmeniai mirga nuo krūmų lapų, kurie vėjo papūsti linksmai mojuoja. Šiuose rūmuose yra daug paslaptingų kampelių. Ką ten slepia tie krūmai ir ko tie medžiai taip susiglaudę, nenori manęs praleisti? Mane labai domina sužinot, ką aš tenai rasčiau.

Kaip tylu, ramu ir gera. Jaučiuos taip atsipalaidavus ir tiksliai nebeprisimenu, kokie ten vargai mane anksčiau kankino? Dabar mano dėmesys yra nukreiptas tiesiog į miško gyvenimą. Paukščiai gyvai čiulba. Koks nors vienas pradeda giesmelę, o paskui kiti įsijungia. Kiti tarpusavyj šnekučiuojasi ir į mane lyg įtartinai žiūri. Pasijaučiu turputį nepatogiai. Kvėpuoju tyliai ir lengvai, ir vaikštau mažais, atsargiais žingsniais, nenorėdama sutrukdyti miško ramumo. Maži krūmeliai linksmai ištiesia savo šakas. Jaunos pušelytės prisiglaudžia prie tvirtų medžių. Miškas yra toks patenkintas ir didžiuojasi savo grožiu.

Visai nepastebiu, kad jau reikia bėgt — grįžt į gyvenimą. Užsisvajojus per ilgai praleidau laiko rūmuose. Greitai atsisveikinu su mišku, kuris taip mielai priėmė mane į svečius. Man nėra liūdna, bet yra smagu, nes žinau, kad greitai vėl pasimatysim.

Baltija Udrytė

Adriana Karkaitė

TĖVE MŪSŲ

Nebeatsimenu kaip melstis
Nes meldžiantis kartą užmigau.

Mes visi taip užmigom
Mes visi taip nutilom
Ausyse skambėjo Tavo varpai
Bet buvom pavargę klausyti.

Tamsioj palėpėj Jie gulėjo
Laikydami šlapias rankas
Šlapias, drebančias rankas,
Per Raudoną skausmą...

Atleisk mūsų nuodėmes...

Nepaslėpk tų varpų
Kurie per amžius giedojo
Džiaugsmingai tik mums
Kol jų balsus mes atėmėm.

Atsargiai!

Atsargiai, prašau!

Varpai gali sudužti... Atsargiai.
Pakabink juos ir lėtai trauk virvę.
Gerai, labai labai gerai

Gelbėk mus nuo pikto...

Klausysim, klausysim...

Amen tik Tau.

Kad švenčių valgiai būtų skanesni

Švenčių laikotarpis skirtas pasilinksminimui, pasisvečiavimui ir, žinoma, vaišėms. Lietuviai pasižymi vaišingumu, bet jie nemažiau pasižymi ir nevartotinų svetimybių-barbarizmų kišimu į savo kalbą. Kadangi svarbi švenčių dalis yra įvairūs patiekalai (ir indai jiems sudėti, gaminti), stenkimės juos vadinti tikrai lietuviškais vardais. Tai bus tarytum geri prieskoniai, kurie padarys tuos valgius skanesnius. o šventes — linksmesnes.

babkavi lapai nevartotinas vertinys — lauro lapeliai (toks prieskonis)

bačka nevartotina svetimybė — statinė

bakanas n. svet. — kepalas

baliavoti n. svet. — puotauti, pokyliauti

balius n. svet. — puota, pokylis, vaišės

baranka, baronka n. svet. — riestainis, tešlainis, tarškutis

baumkuchenas n. svet. — šakotis, raguolis

bealkoholinis gėrimas — nealkoholinis, gaivinantis gėrimas (tik jokiu būdu ne „minkštas" gėrimas!)

bliūdas, bliūdelis n. svet. — dubuo, dubenėlis

bonka, bonkutė n. svet. — butelis, buteliukas

bulka, bulkutė n. svet. — banda, bandelė, pyragas, pyragėlis

chrustai n. svet. — žagarėliai, auselės, narsliukai, narstukai

cibulis n. svet. — svogūnas

koldūnai n. svet. — virtiniai, virtinukai

košeliena n. svet. — šaltiena, drebutiena

naliesnykas n. svet. — sklindis, lietinis

palendrica, palengvica n. svet. — nugarinė

plotka, plotkelė n. svet. — kalėdaitis, paplotėlis, kai kur dar vadinamas „Dievo pyragu"

ponečka n. svet. — spurga

priklus n. svet. — nemalonus, neskanus, netikęs, šleikštus

razinka — džiovinta vynuogė (galima vartoti ir razina)

rėdymas hibridas — papuošimas, puošimas, rengimas

ridisėlis, ridisiukas hibridas — ridikėlis, ridikiukas

ružavas n. svet. — rožinis, rausvas

sližikas (šližikas) n. svet. — prėskutis, kūčiukas

skaitlingas — gausus, apstus (ko daug yra)

sklepas n. svet. — rūsys, pusrūsis

sosas n. svet. — padažas

šmotas n. svet. — gabalas

tušinti n. svet. — troškinti

uzbonas n. svet. — ąsotis

užganėdinti archaizmas - patenkinti

žiurstas n. svet. — prijuostė, prikyštė

:razai n. svet. — suktiniai, vyniotiniai

KADA RAŠYTI DIDŽIĄJĄ RAIDĘ?

Visiems aišku, kad tikriniai daiktavardžiai rašomi didžiąja raide; žinome, kad sakinio pradžioje (po taško, klaustuko, šauktuko, daugtaškio) rašome didžiąją raidę. Planetų, žvaigždžių ir kitų astronominių kūnų vardai taip pat rašomi didžiąja raide: Žemė, Marsas, Mėnulis, Jupiteris, Grįžulio Ratai... Tačiau didžioji raidė čia rašoma tik tuomet, kai žodis reiškia astronominius dangaus kūnus. Kitais atvejais saulė, mėnulis, žemė rašomi mažąja raide. Pasaulio šalių pavadinimai — rytai, vakarai, šiaurė, pietūs — rašomi mažąja raide, bet kai jie reiškia teritorijos pavadinimą, rašomi didžiąja raide: Vakarų pasaulis, Pietų Amerika, Rytų Azija... Visų švenčių pavadinimai rašomi didžiąja raide: Kalėdos, Velykos, Naujieji metai, Motinos diena, Užgavėnės, Sekminės, Vėlinės. Titulai didžiąja raide nerašomi: prezidentas, ministras, pirmininkas, kunigas, kardinolas, popiežius ir t.t. Taip pat titulas ar epitetas, einąs su tikriniu vardu, nerašomas didžiąja raide: šventasis Jonas, šventos Mišios, prezidentas Landsbergis, popiežius Jonas Paulius, II. Kai titulas ar epitetas yra pavadinimo dalis ir eina tikriniu daiktavardžiu, rašomas didžiąja raide: Švento Petro bažnyčia, Švento Kazimiero parapija, Švento Jono lietuvių kapinės.

ĮVYKIAI IR ŽMONĖS

Poetas Kazys Bradūnas *Nuotr. J. Tamulaičio*

• Poetui **Kaziui Bradūnui** š.m. gruodžio pradžioje Lietuvoje paskirta Valstybinė literatūros premija. Tai pirmoji tokia premija po nepriklausomybės paskelbimo 1990 metais. Ja pagerbtas mūsų didysis išeivijos poetas Kazys Bradūnas, ateitininkas, šatrijietis, žemininkų kartos atstovas. Paskutinį kartą prieš tai Valstybinė literatūros premija paskirta taip pat laisvoje Lietuvoje, 1939 m., taip pat ateitininkui poetui Bernardui Brazdžioniui.

• „Ateities" premijų vakarą suruošė Čikagos sendraugių skyriaus valdyba, vadovaujama Jadvygos Damušienės. Jai, o taip pat Marytei Saliklienei, Valerijai Žadeikienei, Irenai Polikaitienei ir kitiems uoliems talkininkams priklauso širdinga padėka.

• Ateitininkų Federacijos vadas Juozas Polikaitis š.m. lapkričio 11-14 d. lankėsi Lietuvoje, kur turėjo progos susitikti su Lietuvos Ateitininkų Federacijos primininku prof. Arvydu Žygu ir kitais ateitininkų vadovais. „Ateities" žurnalo vakare lapkričio 14 d. J. Polikaitis papasakojo susirinkusiems į premijų šventę naujausius įspūdžius iš tėvynės.

• Gintaras Grušas, studijavęs Romoje, lapkričio 16 d. Vilniuje įšventintas diakonu. Jis yra paskirtas akiv. Audriaus Bačkio sekretoriumi ir talkins Lietuvos vyskupų konferencijai šv. Tėvo apsilankymo reikalais.

• Kun. Ričardas Repšys, MIC, kurį laiką gyvenęs Čikagoje, vėliau talkinęs lietuvių parapijoje Londone, Anglijoje, o pernai metais dirbęs Vasario 16 gimnazijoje kaip kapelionas, paskirtas Marijampolės marijonų gimnazijos kapelionu, ir išvyko į Lieutvą. Į Vasario 16 gimnazijos kapeliono pareigas grįžo kun. Edis Putrimas.

• Sveikiname Rasą Veselkaitę iš Detroito ir dr. Eriką Vasiliauską iš Čikagos priemiesčio, dabar gyvenanti Kalifornijoje, sumainius „aukso žiedus".

• Dr. Vincas ir Aldona Šmulkščiai (iš Čikagos) paaukojo 100 dol. „Ateities" leidimui paremti. Nuoširdus ačiū.

• Dail. Marytės Gaižutienės skulptūros paroda įvyko š.m. rugsėjo pabaigoje Aardvark galerijoje La Grange, Illinois.

• SAS suruošė rudens susikaupimą-rekolekcijas spalio 30 — lapkričio 1 d. Dainavos stovyklavietėje. Susirinko nemažas būrys studentų. Kapelionas buvo kun. Algirdas Paliokas, SJ.

• Filmą-vaizdajuostę apie poetą Kazį Bradūną sūsuko Arvydas Reneckis. Premjera įvyko š.m. lapkričio 6 d. Čikagos Jaunimo centro kavinėje, lietuvių fotografijos parodos uždarymo proga suruoštoje vakaronėje. Ta pačia proga poetas Bradūnas buvo pasveikintas 75 metų amžiaus sukaktuvėse.

• Detroito sendraugiai oficialiai pradėjo šių metų veiklos darba spalio 18 d. subuvimu-„arbatėle" Dievo Apvaizdos parapijos salėje. Sendraugiams ir šiemet pirmininkuja Janina Udrienė.

• Nijolė Lapšienė ir Danutė Sirgėdienė yra Detroito jaunųjų ateitininkų kuopos globėjos.

• Adelaidės (Australija) ateitininkai rugsėjo 5 d. lietuvių Šv. Kazimiero parapijos salėje suruošė tradicinį „Jaunimo koncertą". Programą šį kartą atliko jaunamečiai „talentukai": Ben, Colleen ir Nelly Leonavičiai, Andrius Verbyla, Vidas Kubilius, Audra Verbylaitė, Laima Kubiliūtė, Darius Kubilius, Vilija Sabeckytė, Anita Patupienė ir Lina Joblonskytė. Prie koncerto ruošimo daug pasidarbavo Elena Varnienė, Rusnė Kubilienė, Vingra Rupinskienė. Adelaidės sendraugių pirmininkas yra Augustinas Kubilius.

• Studentų ateitininkų sąjungos laikraštėlį „Gaudeamus" šiais metais redaguoja Darius Udrys, Mėta Landytė ir Aidė Užgirytė.

• Detroito moksleivių ateitininkų kuopos pirmininkė yra Rima Janukaitytė, kuopą globoja Dalia Navasaitienė, o jai padeda Karis Petrulis.

• Ateitininkų studijų dienos įvyko Dainavoje rugsėjo 4-7 d. Savaitgalio organizatorius, kaip ir kitais metais, buvo dr. Algis Norvilas su dideliu būriu talkininkų.

• Ateitininkių-visuomenininkių „Giedros" korporacija suruošė

didingą Jaunųjų talentų popietę spalio 25 d. Jaunimo centre. Renginio pelnas paskirtas dienraščio „Draugo" išlaikymui. „Giedrai" pirmininkauja Raminta Marchertienė.

• Jaunųjų talentų popietėje spalio 25 d. dalyvavo daug talentingo jaunimo ir atliko įdomią dainos, muzikos bei dailiojo žodžio programą kupinai publikos salei. Tarp programos dalyvių buvo ir būrys ateitininkų: Janina Adickaitė, Vilija Bogutaitė, Daina Čerauskaitė, Marius Gražulis, Dalia Lietuvninkienė, Kazys Motekaitis, Darius Polikaitis ir kiti.

„ATEITIES" KONKURSO LAIMĖTOJAI

Konkurso komisija, susidedanti iš JAV LB Švietimo tarybos pirm. Reginos Kučienės, „Ateities" redakcijos kolektyvo narės Ramunės Kubiliūtės ir redaktorės Danutės Bindokienės, š.m. lapkričio 4 d. posėdžiavo ir paskyrė premijas už atsiųstuosius rašinius bei eilėraščius. Nuotraukų premijas padėjo nuspręsti techninis „Ateities" redaktorius, fotografas Jonas Kuprys.

Už eilėraščius I vietą laimėjo Dovilė Černaitė ir Vaidas Kudelis — abu iš Lietuvos; II vietą —Adriana Karkaitė is Kanados ir Haris Subačius — Lietuvos studentas, dabar studijuojantis JAV; III vietą — Jūratė Eivaitė iš Lietuvos.

Už rašinius (moksleivių) I vietą laimėjo Rasa Žalynaitė — Lietuva; II — Baltija Udrytė — JAV ir Vaida Kaminskytė — Lietuva; III — Mildutė Bublytė — JAV, Algirdas Vaicieka — Lietuva, Gytis Vygantas — JAV ir Jūratė Eivaitė — Lietuva.

Už rašinius (studentų) I vietą laimėjo Darius Udrys — JAV ir Mėta Landytė — JAV; antrosios vietos premija nepaskirta, o III laimėjo Haris Subačius — Lietuva — JAV.

Už nuotraukas I premija paskirta Liudui Landsbergiui — JAV; II nepaskirta: III — Vaivai Vygantaitei — JAV ir Jonui Pugevičiui — Lietuva.

Premijos laimėtojams įteiktos — „Ateities" žurnalo vakare lapkričio 14 d. 6:30 v.v. Ateitininkų namuose, Lemonte.

Premijų mecenatas — prel. Juozas Prunskis.

ATEITIES SAVAITGALIO PROGRAMA

Ateities savaitgalis buvo lapkričio 13-15 d. Jaunimo centre, Chicagoje ir Ateitininkų namuose, Lemonte.

Penktadienį, lapkričio 13 d., 7:30 v.v. Jaunimo centro kavinėje literatūros vakaras, kuriame savo kūrybą skaitė Audra Kubiliūtė, Gytis Liulevičius, Artūras Tereškinas, Laimutė Tornau, ir Haris Subačius. Vakaro programai vadovavo Daiva Markelytė.

Šeštadienį, lapkričio 14 d., Jaunimo centro Čiurlionio galerijos patalpose:

10 val. — kava ir pyragaičiai.

10:30 v.r. — Andriaus Valevičiaus paskaika „Šiuolaikinės religinės ir filosofinės problemos".

1:30 v.p.p. Birutės Ciplijauskaitės paskaita „Mitų, pasakų ir folkloro panaudojimas šiandieninėje moterų literatūroje".

2:30 v.p.p. Rasos Mažeikaitės paskaita „Lietuva eina į Europą 14-me amžiuje — civilizacijų sandūra Lietuvos Didžiosios Kunigaikštijos diplomatijoje".

Vakare Ateitininkų namuose, Lemonte, vyko metinė „Ateities" žurnalo šventė, kurią ruošė Chicagos Ateitininkų sendraugių skyrius. Šventės metu įteiktos „Ateities" jaunimo kūrybos konkurso premijos.

Sekmadienį, lapkričio 15 d., 11 v.r. šv. Mišios Palaimintojo Jurgio Matulaičio koplyčioje, Lietuvių centre, Lemonte.

12:30 — pietūs Ateitininkų namuose, Lemonte.

1:30 v.p.p. — Artūro Tereškino paskaita „Jaunoji Lietuvos poezija".

2:30 v.p.p. — Stasio Goštauto paskaita — „Vertimas kaip kritikos priemonė".

Paskaitos vyko Ateitininkų namuose, Lemonte.

Studentų Ateitininkų Kalinių fondo valdyba 1931.V.9. Stovi iš k.: K. Bauba, kun. K. Rankelė, J. Meškauskas ir J. Mikaila. Sėdi: O Dockevičiūtė, prof. Pr. Dovydaitis ir A. Sereikytė.

Staigmena „Ateityje"

Jūsų redaguotas „Ateities" 5 numeris padarė man didelę staigmeną: tenai radau dalį kan. Povilo Dogelio dienoraščio. Mat ir aš esu truputį prie to dienoraščio prisidėjęs. Aš rinkdavau žinias iš studentų ateitininkų gyvenimo ir apie susidūrimus su policija. Apie tą dienoraštį daug galvojau, apie jo likimą teiravausi pas mano mokslo draugus kunigus.

Kai kan. P. Dogelis pradėjo rašyti dienoraštį, pas jį nesiteiravau. 1930 metais, kai buvo uždaryta moksleivių ateitininkų organizacija, tai dienoraštį rašydavo kasdien ant atkirų lapų ir slėpdavo juos katedros koplyčioje. Ten buvo padaryta niša, kurioje slėpė dienoraštį. Nišą uždarydavo su plyta. Tą nišą žinojo tik katedros zakristijonas Stašaitis ir kan. P. Dogelio šeimininkė Valerija. Tikiuosi, kad kan. P. Dogelis dienoraštį rašė vokiečių ir sovietų okupacijos metu. Jeigu visas dienoraštis išlikęs, tai turėtų būti daug įdomios medžiagos istorijai.

Jurgis Mikaila

Adelaidės Šv. Kazimiero parapijos klebono ir ateitininkų dvasios vado kun. Juozo Petraičio, MIC 70 m. sukakties vaišės. Iš k.: Saulenė Pusdešrienė, kun. Petraitis ir LB valdybos pirm. A. Šerelis su žmona.

Studentų rekolekcijos Dainavoje

Spalio 30 lapkričio 1 d. Dainavoje įvyko studentų ateitininkų rekolekcijos. Studentai iš visur atvyko, net ir iš Kanados ir Maryland valstijos. Praleidome vieną savaitgalį gamtoje ir su Dievu, atsidusti nuo sunkių studijų. Tai buvo tikrai įspūdingas ir naudingas savaitgalis.

Penktadienį vakare atvažiavo pavėlavę studentai. Ankščiau atvažiavusieji laukė jų prie vartų, vaidindami kaukes. Informaliai susibūrėme ir mūsų dauguma greit nuėjo miegoti, nes miegas studentams yra retas dalykas. Rytą atsikėlėme lipti į Kryžių kalną maldai. Po pusryčių (kuriuos mums išvirė Vytas Pabedinskas ir Audra Baleišytė) mums pakalbėjo kun. A. Paliokas. Tada išsiskirstėme poromis padiskutuoti temą apie spalio vaizdus ir universitetą, parašytą Thomas Merton. Vėl susibūrėme su kunigu. Pietums valgėme tiktai ryžius prisiminti ir pagalvoti aie pasaulio badaujančius. Tada mums buvo duota „dovana": valanda su puse patiems nueiti ir pagalvoti apie ką tik norėjom. Per tą laiką irgi galėjome perskaityti šv. Ignacio „Dvasinius pratimus". Gavome ir laiko pasidžiaugti viens kitu ir Dainavos gamta prieš vakarienę. Vakare visi pasiklausėme kunigo kalbos apie išpažintį ir tada galėjome įvykdyti tą sakramentą su juo ir pasigaminti kryželius. Visi paruošėme ir dalyvavome nepaprastuose šv. Mišiose. Buvo gera susikaupti ir pagalvoti, o naktį prie laužo dainavome. Sekmadienį rytą turėjom studentų posėdį, kuriame išsprendėme ateities planus.

Jautėsi, kad visi išvažiavo iš Dainavos laimingi ir pilni gyvybės. Šios rekolekcijos atnaujino mūsų energiją ir galėjome užsidegę grįžti į savo kasdieninį gyvenimą.

Aidė Užgirytė

Laiškas iš Australijos

Mielieji ateitininkai!

Dovanokite, kad mūsų korespondencijos tokios retos. Gyvendami tolimame žemės kampelyje, tapome dideliais keliautojais, idant „neatsiliktumėm nuo visų svarbių įvykių".

Adelaidės ateitininkų ruošto Literatūros ir dainos vakaro dalyviai (sėdi iš k.): Valė Marcinkonytė, Elena Varnienė, Lidija Šimkutė, Kliaudija Vanagienė, Marytė Dumčiuvienė, Judita Nekrošienė, Vladas Dumčius; stovi iš k.: Viktoras Katkevičius, Vytautas Janulis, Anita Patupienė, Viktoras Baltutis, Agutė Kaminskienė, Sietynas Kubilius, Jonas Stačiūnas, Saulenė Pusdešrienė, Nikodemas Skidzevičius, Augustinas Kubilius.

Užsienio laikraščius ir žurnalus, o taip pat ir „Ateitį", gauname tik po 2-3 mėn. Gėda ką nors ir komentuoti — juk žinios senos.

O vis dėlto seną vagą varome toliau ir savo užsibrėžtus planus įvykdėme. Tačiau atsirado ir nesuplanuotų, nelauktų darbų: kovo mėn. atvykusią teatro grupę iš Lietuvos sukrėtė netikėtumas: Jūratę Aniulytę-Tumenienę paskutinę dieną Australijoje ištiko insultas. Buvo nuvežta į ligoninę, kur padaryta operacija. Ji dar ir dabar tebesigydo įvairiose Adelaidės ligoninėse, ir pamažu stiprėja. Aišku, visi vietiniai lietuviai ir net australų teatralai jai kiek gali padeda, tad ir mes ateitininkai — įsijungėm į tą pagalbos ratelį: virėm pietus visai parapijai, pelną paskirdami Jūratei, o Augustinas ir Rusnė Kubiliai ir Jonas ir Vingra Rupinskai tapo jos nuolatiniais globėjais, vežiojo ją į įvairius gydymo centrus, atveža ir į pamaldas, renginius, padeda, išsiųsti siuntinius jos dukrai Lietuvoje.

Neapleidome ir savo tradicinio Jaunimo koncerto, įvykusio rugsėjo 5 d., bei Literatūros ir Dainos vakaro, įvykusio spalio 31 d. Tai mūsų pakiliausios nuotaikos laikotarpiai — daug pagyrimų, sveikinimų ir gražių žodžių savo organizacijai susilaukiame.

Į Literatūros ir Dainos vakarą pasisekė sukviesti beveik visus Adelaidoje gyvenančius literatus ir poetus. Keletas jų buvo tik grįžę iš Lietuvos ir parsivežė Lietuvoje rašytus eilėraščius (Lidija Šimkutė), puikius, iki ašarų prajuokinusius, su nauju lietuvių leksikonu feljetonus (V. Baltutis ir J. Stačiūnas), įdomias „pasakėles" skaitė Vl. Dumčius, o savo kūrybas V. Janulis, B. Mockūnienė. Pianinu skambino M. Dumčiūnienė.

Trumpai paminėjome Maironį ir šimet mirusį Ant. Vaičiulaitį, S. Kubilius pristatė Maironį, Viktoras Ratkevičius-Vaičiulaitį. Abu gabūs deklamatoriai, taip, kad vaizdžiai ir gražiai abu pristatė. „Nemuno Dukros" padainavo tris dainas, o mūsų aktoriai A. Patupienė, N. Skidzevičius, V. Ratkevičius ir V. Janulis suvaidino ištrauką iš „Valentinos" ir sukūrė scenos vaizdelį „Červenėje sušaudytų sielos stovi prieš Viešpatį Dievą".

Šį vakarą atidarė ir šiltais žodžiais visus pasveikino Elena Varnienė. O padėkos žodį tarė ateitininkų pirm. Augustinas Kubilius.

Kaip jau įprasta, po vakaro visiems dalyviams ir svečiams buvo paruoštos puikios vaišės, kurioms metų metais vadovauja valdybos sekretorė Vingra Rupinskienė.

Džiaugiamės, jog per 38 metus dar sugebame sudominti ir sutraukti

mūsų rašytojus, poetus, aktorius ir Adelaidės publiką į mūsų ruošiamus tradicinius vakarus.

Linkėjimai nuo mūsų visų, ištvermės. Sveikatos.

Elena Varnienė

Daumanto-Dielininkaičio Kuopa Lemonte

Sekmadienį, spalio 4-tą dieną po vaikų šv. Mišių, Daumanto-Dielininkaičio jaunių-jaunučių ateitininkų kuopa po vasaros atostogų turėjo pirmą susirinkimą Ateitininkų namuose, Lemonte.

Po bendros maldos, kurią pravedė ses. Margarita, kuopos vadovės Lidija Ringienė bei D. Gylienė suskirstė visus pagal amžių į grupes, paskirdamos po vadovę.

Jauniesiems (nuo 1-2 sk.) ses. Margarita rodė video apie Jėzaus gyvenimą. Mergaičių grupei vadovavo Eglė Paulikienė. Jos piešė įvairius piešinius apie Halloween šventę, paskui vadovė susirinko piešinius įdėti į „Eglutę".

Po visų užsiėmimų buvo vaišės. Kaip smagu mums, kad turime tokias geras vadoves, kurios rūpinasi mumis ir padeda mums užaugti gerais ateitininkais. Smagiai praleidome laiką savo draugų būryje.

Paulė Stasiulytė
8 skyrius

„Ateities" premijų vakaras

„Ateitis", gimusi prieš 81 metus, dar vis nepasenusi, dar vis jauna savo dvasia, nes jos puslapiuose dar vis, kaip ir „anais laikais", spiečiasi jaunos mūsų tautoje augančios grožinio žodžio jėgos.

„Ateities" puslapiuose dar vis vyrauja dvasią, kuri anais jos gimimo laikais kilo iš protesto prieš „demoralizuojančią įtaką, kuri ėjo iš barbariškos rūsų valdžios ir ištižusios laisvamanybėje rusų inteligentijos", — taip aptarė St. Šalkauskis „Ateities" atsiradimo paskatą.

Anais laikais demoralizacija ėjo iš laisvamanybėje nugrimzdusios visuomenės ir valdžios, šiandien gi valdžia nepajėgia nukovoti žemesnės kultūros blizgučių, nedoro gyvenimo piršėjų jaunuomenei, kurie laisvės vardu veržiasi į gyvenimą ir naikina kilnius tautinius ir religinius idealus jauno žmogaus sieloje.

„Ateities" žurnalas laikosi savo pirminės paskirties — stengiasi jaunimo dėmesį nukreipti pozityvia linkme. Skatina reikštis spaudoje, savo talentus vystyti, ir stengiasi sužadinti jauną žmogų siekti maksimalinio veiklumo jį dominančioje visuotinam gėriui tarnaujančioje gyvenimo srityje. Ieškodama būdų ir paskatinta mecenatų (ypač prel. J. Prunskio duota pradžia), skiria net premijas už geriausią iš geriausių straipsnių, poezijos ar prozos kūrinį ir net už įspūdingiausių foto nuotraukų rinkinius.

„Ateities" žurnalo puslapiuose augo ir išaugo daugelis dabartinių didžiųjų mūsų tautos rašytojų, poetų ir net politikų.

Reikia manyti, kad „Ateities" šimtmečio proga bus jau naujų didžiųjų, kurie šiandien yra premijuojami.

Š.m. lapkričio 14 d. 6 val. vak. Ateitininkų namuose, Lemonte, buvo teikiamas dėmesys jauniesiems, poetams, prozininkams ir kitiems bendro gėrio siekiantiems dalyviams. Jei mes neteiksim jiems dėmesio šiandien, mūsų tautos rytojus išeivijoje bus tamsus, jei išeivijoje tektų tęsti savo tautos likimą.

„Ateities" žurnalo vakaras rengiamas tik vieną kartą metuose ir derinamas su Ateitininkų akademinių paskaitų ciklo savaitgaliu. Taigi, visi savaitgalio svečiai ir paskaitininkai turi progos susipažinti su būsimais ateities paskaitininkais ir rašytojais, kurie lapkričio 14 d. premijuoti ne už labai didelius darbus, bet siekiančius savo pajėgumo maksimumo.

J. Damušienė

Vasario 16 gimnazijos ateitininkai

Štai praėjo tokia trumpa, be abejo, linksma vasara. Ir vėl prasidėjo Vasario 16-osios gimnazijoje naujieji mokslo metai, pilni rūpesčių ir džiaugsmo. Taip pat pradėjome darbą ir mes, vyskupo Motiejaus Valančiaus moksleivių ateitininkų kuopa. Šiemet kuopai priklauso 15 mokinių ir du iš jų jau yra davę ateitininko įžodį. Pirmąjį ateitininkų susitikimo vakarą mes tarpusavy susipažinome ir kitame susirinkime išrinkome kuopos valdybą. Ją sudaro: pirm. Diana Miulerytė, vicepirm. Indrė Sakutė ir sekr. Elvyra Kalvėnaitė. Kuopą globoja Marytė Dambriūnaitė-Šmitienė, o kuopos dvasią palaiko ir kelia kun. Edis Putrimas.

Kaip ir kiekvienais metais, gimnazija paminėjo Tautos šventę. Šios šventės proga mes paruošėme vaidinimėlį „Lietuvos kronika". Šį vaidinimėlį suvaidinome pamaldų metu, kurias aukojo, kun. Putrimas ir kun. Skėrys. „Lietuvos kronikoje" buvo paminėta Lietuvos praeitis su karaliumi Mindaugu bei kunigaikščiais Vytautu ir Gediminu. Nebuvo pamiršti visiems lietuviams brangūs žmonės: dr. Basanavičius, Lietuvos dainius Maironis, „Varpo" redaktorius bei Tautiškos giesmės autorius Vincas Kudirka. „Lietuvos kronika" neapsiėjo ir be knygnešių, kurie spaudos draudimo metais, aukodami savo gyvybę, skelbė lietuvišką žodį, platino spaudą. Vaidinimėlį užbaigė-

Vasario 16 gimnazijos ateitininkai iškylauja Lucerne. *Nuotr. M. Smitienes*

me Lietuvos dabartimi — atgimimu ir laisve.

Linksmas bei įdomus buvo vakaras prie laužo, surengtas kartu su skautais. Šis vakaras suteikė daug džiaugsmo tiek jauniausiems, tiek vyriausiems mokiniams. Mes šokome, dainavome, vaidinome. Tai buvo lyg gimnazistų susipažinimo, pokalbių ir linksmumų vakaras, kuris visiems paliko didelį įspūdį.

Mes, gimnazijos ateitininkai, susirenkame gimnazijos skaitykloje kiekvieną sekmadienio vakarą. Šiuose susirinkimuose būna aptariami tolimesni kuopos planai, pravedamos diskusijos, į kurias kviečiami ne tik ateitininkai, bet ir skautai, taip pat visi gimnazistai. Pirmąsias diskusijas pravedė kuopos pirmininkė Diana Miulerytė. Diskusijų tema buvo „Užsieniečiai Vokietijoj ir kituose kraštuose". Diskusijas „sunkusis metalas" bei kitokia muzika nutarė suruošti Aurelija Balaišytė, kartu su dideliu „metalo" gerbėju Žalgiriu Almenu. Abejos diskusijos buvo karštos, dalyvavo daug mokinių, tik apie „metalą" daugiausia diskutavo berniukai — mergaitės žavisi daugiau ramesne muzika.

Visiems ateitininkų kuopos nariams buvo maloni staigmena, kai Marytė Šmitienė pasiūlė nuvažiuoti į Šveicariją — Lucerną. Ši žinia sukėlė mums didelį džiaugsmą ir nutarėme važiuoti visi. Kelionė buvo numatyta spalio 17 d., šeštadienį. Visi nekantraudami laukėme kelionės, susiruošėme iš vakaro maistą, gavome daug Marytės Šmitienės ir kun. Edžio Putrimo patarimų: šilčiau apsirengti, nepramiegoti kelionės ir stengtis pažadinti dar miegančius draugus. Naktį daugelis negalėjo sumerkti akių, vis žiūrėjo į laikrodį, kad nepramiegotų. Geriausia žadintoja buvo Indrė Sakutė iš Kanados, kuri visas mergaites pažadino vieną valandą anksčiau (4 val. ryto), negu reikėjo ir sakė, kad mes jau vėluojame. Tai buvo tikrai skanaus juoko mums, miegalėms, iš Indrės „budrumo"...

Rytas buvo šaltas, važiuojant autobusu pradėjo lyti, o Šveicarijoj netgi snigti. Mokiniai iš Brazilijos džiūgavo, pirmą kartą pamatę sniegą ir apsnigtuose laukuose bėgančias karves. Visi džiaugėmės dar prieš piet pasiekę Lucerną. Kelionės metu Aurelija Balaišytė perskaitė mums Maironio eilėraštį „Vakaras ant Keturių kantonų ežero". Lucerne turėjome pakankamai laiko apžiūrėti miestą. Tad pirmiausia puolėme prie ežero, kuris jungia keturis Šveicarijos kantonus. Vėliau aplankėme „liūto aikštę", ledynų sodą, kuris buvo atrastas 1872 metais, o dabar yra istorinis paminklas, veidrodžių labirintą — paslaptingą karalystę, iš kurios nesinorėjo išeiti. Tai buvo tikrai įspūdinga: nežinai, kur tokiau eiti,

nežinai, ar tai eina žmogus, ar tai yra tik atvaizdas veidrodyje, matai save dešimtyje veidrodžių ir juokiesi, juokiesi, juokiesi... Užsukome ir į suvenyrų parduotuvėles, kad galėtumėme pradžiuginti savo gimnazijoje likusius draugus – kortelėmis su Alpių vaizdais ar plytele šveicariško šokolado. Taip pat nepamiršome nusifotografuoti, kad ilgam išliktų atsiminimai apie mūsų puikią kelionę į Lucerną.

Elvyra Kalvėnaitė

ŽMOGUS — DOVANA

Ateitininkų studijų dienos Dainavoje

Tautos reikalai, rūpestis atgimstančia Tėvyne, mūsų įnašas į jos kovą už gėrį ir gražią ateitį suvedė nemažą būrį idėjos draugų užbaigti judrią vasarą Dainavoj. Įlipus į vis augančių kryžių kalną ir pažvelgus į stovyklos pastatus, Spyglio ežerėlį, vingiuojančius keliukus ir jais vaikščiojančius bendraminčius, tikrai pasijunti lyg ta iš Lietuvos atvykusi viešnia: atradau Lietuvą! Sugrįžtam čia kasmet kaip į savus namus, mielą lietuvišką kampelį. Grįžtam dalintis mintimis, rūpesčiais, džiaugsmais, kelti klausimus ir ieškot atsakymų, klausyt paskaitų, dalintis duona ir kitom gausiom gėrybėm, o po dienos programos pabendraut ir pasivaišint Baltojo Avino kavinėj, kasdien kreiptis į Dievą bendroj Mišių aukoj (o vėlai vakare, suradus ramų kampelį, dar mažam būrely bendrai pasimelsti), ir tik pabūti drauge... Gera kasmet bent tą vieną ilgą savaitgalį pagyvent ateitininkiška nuotaika ir, besidžiaugiant Dainavos grožiu, praturtint dvasią ir praplėst akiratį.

Savaitgalis buvo puikus! Tad pirmiausia noriu pareikšti nuoširdžią padėką tiems, kurie įdėjo daug darbo, rūpesčio ir širdies šį savaitgalį organizuojant ir pravedant: vyriausiam organizatoriui Algiui Norvilui, registratorei Lidijai Ringienei, Vakarei Valaitienei, vakarinių programų vadovei Nijolei Balčiūnienei, ūkvedei Giedrei Ješmantienei, nepamainomai šeimininkei Onai Norvilienei, savaitgalio dvasios vadams kun. Gintarui Vitkui (iš Fordham, N.Y.) ir Ateitininkų Fed. dvasios vadui, kun. V. Cukurui. Didelė padėka taip pat visiems paskaitininkams, simposiumo bei diskusijų vadovams ir dalyviams, kurie mus tikrai praturtino savo žiniomis ir paskatino pagalvoti apie iškeltas mintis.

Paskaitas skaitė: prof. dr. Vyt. Bieliauskas, „Sąžinės ieškojimas: Rytuose ir Vakaruose"; dr. Petras Kaufmanas, „Mokslininkų ir mokslo padėtis Lietuvoje"; Darius Sužiedėlis „Lietuva tarptautinėse organizacijose — privilegijos ir įsipareigojjimai"; prof. Pr. Zundė „Vytauto Didžiojo universitetas ir grįžimas tėvynėn". Ant. Masionio knygą „Ateitininkų dvasia nepalūžo" pristatė Vėjas Liulevičius, Indrė Čiuplinskaitė, Vytenis Statkus ir Gytis Liulevičius. Kalbėjo ir knygos autorius. Simpoziumui: „Dvasinio atgimimo prošvaistės Lietuvoje" vadovavo Lilė Gražulienė.

Nemėginsiu paskaitų minčių atkartot. Norėčiau kai ką iš jų rast

Sėdi iš k.: A. Marčiulynas, O. Labanauskaitė, V. Baltrušaitis; II eil.: dr. K. Ambrozaitis, J. Gratkauskas, A. Bistrickas, dr. Karvelienė, kan. P. Dogelis, Karvelienės giminaitė; stovi: K. Balkūnas, J. Meškauskas, dr. J. Leimonas, O. Dockevičiūtė, V. Užupis, J. Mikaila, J. Totoraitis ir P. Radzevičius.

Iš šioje nuotraukoje esančių, Lietuvos kalėjime nesėdėjo: dr. Karvelienė (jos vyras dr. P. Karvelis tuo laiku buvo uždarytas Varnių koncentracijos stovykloje), kan. P. Dogelis, šalia jo Karvelienės giminaitė, ir Ona Dockevičiūtė, studentų ateitininkų kalinių globos komiteto narė.

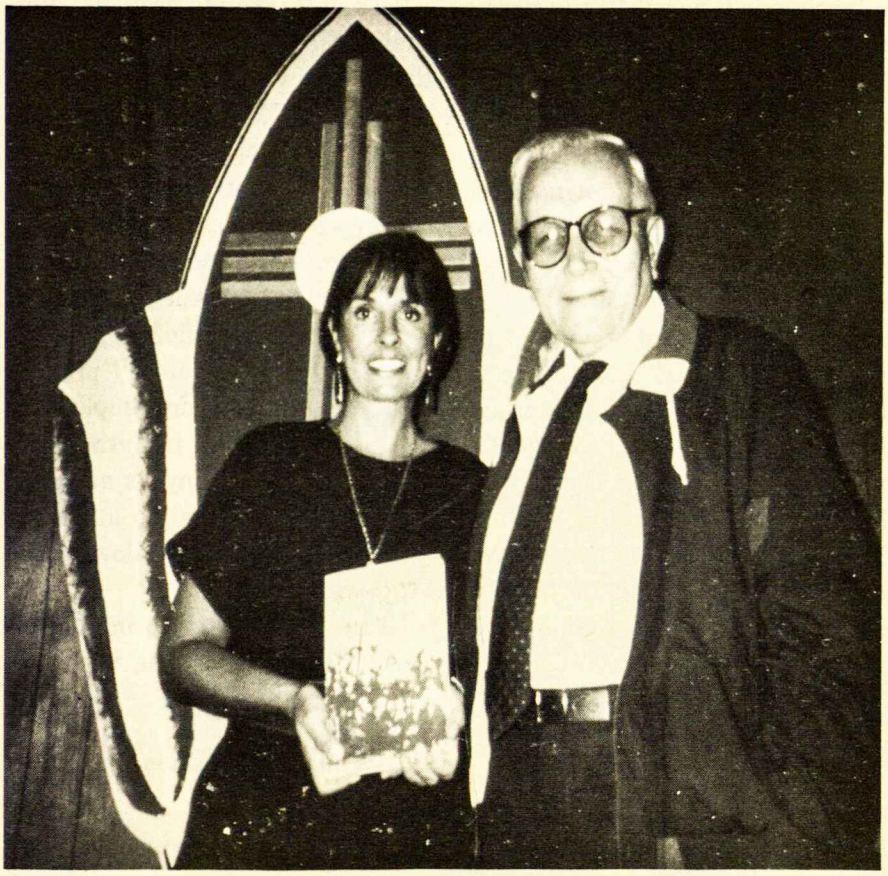

„Ateitininkų dvasia nepalūžo" knygos autorius Antanas Masionis 1992 m. studijų savaitgalio metu įteikė savo knygą Federacijos pirm. Birutei Bublienei. *Nuotr. A. Kazlausko*

spaudoj — paskaitos buvo vertos ir platesnio visuomenės dėmesio. Vieni kalbėtojai mankštino mūsų protą, kiti — pasibeldė į sąžines, dar kiti — prašneko į mūsų širdis. Visų reikėjo, visi savaitgalį padarė turiningu. Visos paskaitos ir diskusijos lietė mūsų ryšį su vienas kitu ir laisvėjančia Lietuva. Tai ypač jutome simpoziume, kuriame dalyvavo kun. V. Cukuras, ses. Ignė ir trys jaunuoliai iš Lietuvos, šiuo metu studijuojantys Amerikoj: Justinas Milušauskas, Aušra Danieliūtė ir Ramunė Murauskaitė. Jie visi kalbėjo apie reikalą atsinaujinti, „apsišarvuoti evangeliniais šarvais", ieškoti asmeninio ryšio su Kristumi ir liudyti jį savo gyvenimu — ir čia, ir Tėvynėje, kur taip trūksta vadovų, patyrimo, tačiau netrūksta entuziazmo ir pasitikėjimo Dievu užsidegusio, įtikėjusio jaunimo tarpe. Jie kėlė mintį, kad reikia ir melstis, ir mylėti vienas kitą, vieni kitiems padedant įvairiais būdais. Ypač įstrigo mintis, kad dabar, kai Lietuva jau laisva, jai reikia dvigubai daugiau maldų, kad mokėtų naudotis atgauta laisve.

Diskusijose keltos šios mintys, apie kurias vertėtų visiems pagalvoti: reikia naujų veikimo formų, ypač Lietuvoje; Lietuvoj bažnyčiose dažnai jaunimas neranda tos meilės bendruomenės, apie kurią kalbėjo Kristus (o pas mus?); Dievas veikia nuostabiu būdu (tai liudijo iš Lietuvos čia patekę jaunuoliai, su kurių atsivertimo istorija vertėtų plačiau susipažinti); ar ateitininkai įtikėję Kristų kaip asmeninį savo Viešpatį?

Simpoziumo vadovė Lilė Gražulienė, pati 5 savaites praleidusi Lietuvoj, diskusijas susumavo į vieną pagrindinę mintį: žmogus yra svarbus...Kristus ateina į pasaulį per praktiškus, eilinius ir labai paprastus darbus...

Tas pačias mintis paantrino Fed. vadas J. Polikaitis pabrėždamas, kad apaštalauti turime mes visi, kad mūsų ideologija ir šūkis mus tai daryt įpareigoja. Gi dr. Vyt. Vygantas, studijų savaitgalį uždarant, vaizdžiai ir jautriai perteikė savaitgalio nuotaikas, pastebėdamas daug detalių, vėl iškeldamas tarpusavio susiklausymo, meilės ir dėmesio vienas kitam reikalą.

Ne tik paskaitos, bet ir vakarinės programos buvo įdomios, nuotaikingos ir turiningos: matėme dr. Adolfo Damušio gyvenimo įdomią vaizdajuostę. Grožėjomės Julijos Švabaitės-Gylienės ir Juliaus Kelero bei tik iš Lietuvos atvykusio Aido Marčėno poezija. Muzikos-dainų-folkloro-šokių vakarą pravedė jauni studentai iš Lietuvos su kun. G. Vitkum, kuris sumaniai ir nuotaikingai įtraukė visus studijų dienų dalyvius į vakaro programą. Ir vėl sujungėm rankas ir širdis su Lietuva...

Dar vienas studijų savaigalis — jau šeštasis — praeity... O dabar, auksiniams rudenio lapams krentant, begalvodama apie sutiktus žmones Dainavoj, prisiminiau nežinomo autoriaus rašinį, kurį laisvai išverčiau iš anglų kalbos:

Dalia Staniškienė

KLIVLANDO ATEITININKŲ VEIKLA

Klivlando ateitininkų metų veiklos pradžia įvyko šeštadienį, spalio 17-18 d. Suruoštam vakare dalyvavo visa Klivlando ateitininkų šeima — jaunučiai, studentai ir sendraugiai. Visus susirinkusius pasveikino sendraugių pirmininkas, Romas Bridžius. Trumpai apibūdinęs pereitų metų veiklos eigą, pir-

mininkas pranešė, kad dabartinė sendraugių valdyba (su visuotinio susirinkimo pritarimu) sutinka pasilikti dar vieniems metams. Valdybą sudaro: Romas Bridžius-pirm., Donatas Balčiūnas, Roma Čepulienė, Stasė Kazlauskienė, Regina Šilgalienė, Dalia Staniškienė, Džiugas Staniškis ir Kazė Vaičeliūnienė. Visiems susirinkusiems Stasė Kazlauskienė pristatė Ateities Leidyklos išleistą Antano Masionio knygą. *Ateitininkų dvasia nepalūžo.* Susirinkę turėjo progą knygą nusipirkti tą patį vakarą.

Toliau buvo pagrindinė vakaro dalis. Dalia Staniškienė supažindino su atvykusiais studentais iš Lietuvos, kurie šiuo metu studijuoja Steubenville universitete, Ohio valstijoje. Abu studentai, Aušrelė Danieliūtė ir Justinas Milušauskas, studijuoja teologiją. Kadangi subuvime dalyviai buvo skirtingo amžiaus, pasidalinom į dvi grupes. Aušrelė su jaunučių globėjais — dr. M. Laniausku, Terese Beržinskiene, Ina ir Danium Šilgaliais (Vida Švarcienė taip pat yra viena globėjų) išsivedė jaunučius į atskirą kambarį. Justinas kalbėjo likusiems dalyviams. Aušrelė labai domėjosi, kaip jaunimas skiriasi čia Amerikoje nuo Lietuvos jaunimo. Jaunučiams ji liepė klausti, ką tik norėjo, apie Lietuvą. Labai gražiai Aušrelė susidraugavo su jaunučiais, pasakodama jiems apie gintarą, mokyklą ir jaunimą Lietuvoje. Jaunučiai padainavo dainą, išmoktą lituanistinėje mokykloje, o Aušrelė juos pamokė religinę dainelę. Aušrelė pabrėžė jaunučiams, kad Dievas juos visada mylės ir jo nereikia bijoti. Nors mes blogiausiai pasielgtumėm, Dievas visus mus atvirom rankom vėl priima savo globon. Išmokytą dainelę jaunučiai sugrįžę padainavo susirinkusiems ateitininkams. Vakaras užsibaigė gražiom bendrom vaišėm. Rytojaus dieną visi ateitininkai dalyvavo su vėliavomis šv. Mišių aukoje.

Danius Šilgalis

Klivlando jaunučiai dainuoja su viešnia Aušrele metinėje šventėje. *Nuotr. M. Laniausko*

Klivlando jaunučiai su globėju dr. M. Laniausku.

Ateitininkų Stovykla — Los Angeles

rugp. 14 d. — penktadienis

Ir vėl atidarom Los Angeles ateitininkų stovyklą. Atrodo, kad šiais metais smagiai praleisim laiką, bet ir darbingai. Pirma diena: visi jau įsikraustė ir viską susiorganizavo. Vadovai šiais metais yra: Danguolė Kuolienė, Marytė Sandanavičiūtė-Newsom, Vincas Giedraitis, Aras Mattis ir svečias iš rytų, Vytautas Bazikas. Virėja — Danutė Mažeikienė.

Pirmos dienos užsiėmimas buvo susipažinti su visais. Nors mūsų ateitininkiška šeima nedidelė (stovykloje apie 40 asmenų), nevisi vieni kitus gerai pažįsta. Vytas Bazikas pravedė tokius žaidimus: — išdalinti visiems popieriukai; ant jų užrašytas gyvulio vardas. Su užrištom akim kiekvienas turėjo padaryt garsą kaip tas gyvulys ir surasti savo porą. Kai visi vieni kitus surado, atsisėdom su pora ir susipažinom. Turėjom sužinoti poros vardą, mėgstamiausią maistą, muziką, grupę. Paklausėm, kokiu gyvuliu jie norėtų būti, jeigu galėtų ir kodėl. Susipažinę turėjom savo porą vesti uždengtom akim pro kliūčių taką.

Šią dieną baigėm, mano manymu, labai įdomiu žaidimu. Susėdom ratu. Ritenom sviedinį. Tas, kuris laikė sviedinį, galėjo pasakyti vieną žodį apie šią dieną. Štai kokie įspūdžiai išreikšti: smagu, šlapia, šilta, žavu, draugiška, „čiotka" (labai įdomu), kūrybinga.

Naktipiečiams prisivalgėm ledų ir ėjom gulti. Taip praėjo mūsų trumpa, bet įspūdinga pirma diena L. A. ateitininkų stovykloje Casa de Maria, netoli Santa Barbaros.

Daina Žemaitaitytė

rugpjūčio 15 d. Žolinės — šeštadienis

Šį rytą pusę aštuonių pradėjome mankštą. Dvidešimt po aštuonių buvo rytinė malda. Pusę devynių valgėm pusryčius. Pusę dešimtos susiskirstėm į įdomius skaitymo būrelius. Be dešimt dešimt, turėjome grupes: meną, sportą, literatūrą, ateitininkų ideologiją. Pusę pirmos buvo labai skani ir poilsio pilna valanda, kadangi buvo pietūs ir laisvalaikis. Antrą valandą nuėjom prie gražaus ir didelio baseino, kuriame buvo labai smagu! Prieš ketvirtą turėjome kalbėti apie Žolines, bet nesuspėjome, nes skubėjome į vietinę bažnyčią. Ketvirtą valandą, Grupė A — vyriausioji — ėjo pėsti, palei kelią, į bažnyčią šv. Mišioms. Grupės BCD susėdo į mašinas važiuoti ten pat. Buvo labai gražu bažnyčioje. Šeštą valandą valgėm vakarienę. Aštuntą vakare turėjome proto mankštą „Linksniavakarį". Reikėjo atlikti įvairias lietuvių kalbos pratybas. O dešimtą buvo tyla!

Jieva Mulokaitė

rugp. 16 d. — sekmadienis

Sekmadienio rytas prasidėjo kaip ir visada. Atsikėlėme ir atlikome kasdieninę mankštą. Po pusryčių

užvirė įvairiausi darbai. Turėjome pamokas ir repeticiją prieš ypatingą poezijos vakarą. Vėliau gavome laisvalaikį ir vėl trumpą repeticiją. Pirmą valandą visi stovyklautojai nuėjo maudytis ir taip bėgo valanda po valandos, kol atėjo laikas poezijos vakarui. Įvairaus amžiaus stovyklautojai išvaidino įdomiausius vaidinimus iš Maironio, Brazdžionio ir Marcinkevičiaus kūrybos. Vaidinimams pasibaigus, visi nubėgo saldžių sapnų sapnuoti.

Domas Rinkevičius

rugp. 17 d. pirmadienis

Šiandien turėjome Sporto dieną. Visi labai stengėsi žaisti kuo geriau, tačiau ne visiems taip sekėsi. Sporto šventėje dalyvavo keturios komandos: Gitariniai agurkai, Svogūnų gitaros, Salotų būgnai, Moliūgo akordeonai. Buvo daug įvairių sportų: bėgimas, krepšinis, tinklinis, plaukimas ir t.t. Plaukimo metu komandos turėjo daryti įvairias figūras vandenyje ir turėjo nardyti. Po pavakarių buvo įvairūs juokingi žaidimai.

Vienam komandos nariui reikėjo apsirengti su kiek galima daugiau rūbų ir perbėgti sporto aikštę. Laimėjo Agnė Baranauskaitė, apsivilkusi 83 rūbais. Po tokių žaidimų visi sušilę, bet gerai nusiteikę, nuskubėjo prie vakarienės stalo. Domas perskaitė maldą ir visi greitai pradėjo valgyti. Po vakarienės visi ruošėsi vakarinei programai. Kiekviena komanda turėjo pasirodyti su šūkiu, šokiu ir daina. Visų komandų vaidinimai buvo įdomūs ir išradingi. Per naktipiečius mes visi atsisveikinome su savo draugu, Domu Rinkevičium, kuris po dvejų metų gyvenimo Los Angeles grįžta atgal į Lietuvą. Taip baigėsi mūsų stovyklos sporto šventė.

Amanda Ragauskaitė

rugp. 18 d. — antradienis

Ateitininkų stovykla jau sukasi į galą, bet visi dar jaučiasi lyg tik atvažiavę. Žinoma, kai smagu, laikas greitai bėga. Šiandien yra pajūrio diena, bet kartu ir yra Domo Rinkevičiaus išleistuvės. Jis išvažiuoja į Lietuvą. Prieš ištrūkstant visai dienai prie pajūrio, turėjome keletą būrelių. Ruošėmės metiniam stovyklos laikraštėliui, kuriame randama stovyklautojų kūryba. Pagaliau po pietų išvykome prie vandenymo. Nuvažiavome į Santa Barbaros pajūrį. Vieni žaidė, kiti taškėsi bangose, kiti padėjo užkasti smėlyje Aleksą Newsom. Dar kiti ėjo pasivaikščioti su vadovais Aru Mačiu ir Vincu Giedraičiu. Niekam nebuvo nuobodu. Pavalgę skanią, lauke iškeptą vakarienę, sėdėjome prie netikro mažo lauželio ir dainas dainavome bei atlikome pasirodymus. Mums net į galvą neatėjo, kokia staigmena mūsų laukia. Šį vakarą, pirmą kartą ateitininkų stovykloje įvyko naktiniai žaidimai. Žaidimo tikslas buvo bėgti nepagautom į kitos komandos teritoriją, surasti tuščius pieno butelius ir parnešti savo komandai.

Parėję kritom kaip negyvi į lovas ir užmigome greičiau negu bet kada stovykloje.

Agnė Baranauskaitė

rugp. 19 d. — trečiadienis — iškyla

Ši diena buvo paskirta iškylai. Po skanių pusryčių stovykla buvo padalinta į tris grupės: greičiausi, vidutiniai ir lėtesni. Aš su Aru Mačiu ir komendantu Vytu Baziku vedėme greičiausią grupę į savo pirmą kelionės stotį.

Atgaivinančiai tekėjo upelis šalia mūsų tako. Sustojom ir suvalgėm savo pačių paruoštus pietus, ir vėl grįžom į dulkėtą kelią. Mūsų greitesnioji grupė nutarė lipti sunkiausiu šio rajono taku. Buvo ypatingai sunku. Vos vos užlipom į viršūnę, kai pradėjome ieškot anksčiau paskirto tako sugrįžti atgal į stovyklą. Tas takas turėjo būti visai arti viršūnės. Jau išvargę, nuėjom tris mylias į klaidingą pusę, ieškodami tako — be laimės. Alkani, ištroškę ir kelio išvarginti mes nutarėm užbaigti žygį ir grįžt kuo greičiau į stovyklą. Suradom namelį. Paprašėm pasinaudoti telefonu ir už pusės valandos, stovyklos „taxi" mus parvežė į stovyklą. Kadangi praleidom vakarienę, tai reikėjo vieniems valgyti. Paskui ruošėmės talentų vakarui, kuris sėkmingai pavyko. Pagaliau, po skanių ledų naktipiečiams, visa stovykla žiūrėjo Vyto Baziko suruoštą skaidrių spektaklį, ir nuėjom saldžiai miegoti.

Vincas Giedraitis

rugp. 20 d. — ketvirtadienis

Ši diena, kaip ir kitos, prasidėjo mankšta. Po pusryčių tvarkėmės. Sekė pamokos: meno, sporto. Vyresni matė Vyto skaidres ir sportavo. Netrukus visi prisijungė prie dainavimo pamokos. Po pietų visi paskutinį kartą ėjo į baseiną. Grįžę turėjome Vyganto valandėlę, per kurią, mūsų svečias iš Lietuvos, studentas Vygantas Malinauskas, atsakinėjo stovyklautojų klausimus apie Lietuvą ir jos gyvenimą. Jam talkininkavo „kalbanti meška".

Pradėjom ruoštis stovyklos uždarymui. Sutvarkėm savo daiktus ir tada visą namą (mes visi gyvenome viename dideliame name, kuris kadaise buvo vienuolyno dalis). Paskui valgėm labai skanią vakarienę — kugelį. Po to prasidėjo šokiai ir atsisveikinimas su vadovais, kurie gavo ypatingas dovanėles. Ir tada mūsų šių metų stovykla turėjo baigtis. Ačiū visiems vadovams.

Kitą rytą visi išvažiavom namo.

Aušra Mulokaitė

TAI ATSITIKO DAINAVOJE

Pirmiausia noriu pastebėti, kad vasarą kelias savaites praleidau Lietuvoje, buvau ten *įsidarbinęs,* todėl gerai *įsisavinau* lietuvių kalbą ir šis mano *brifingas* bus tikrai *etaloniškas.*

Taigi *brifingas,* kaip sakiau, bus apie didelį *šoką,* kurį patyriau *kempindamas* Dainavoje. *Stresas* nuo to įvykio *limituoja* mano dienas, nes negaliu atsikratyti anų baisių *imidžų.* Tai buvo *ekstrimalus* patyrimas. Jeigu būčiau *prodiuseris* ir turėčiau iš to *stichinio* įvykio pagamintų filmo *klipų,* jie galėtų *bolatiruoti* į aukščiausius *reitingus,* o *marketingas* tokiam filmui būtų be *limito.*

Autsaideris gal ir nesupras to *šoko,* bet man tai buvo *ekvivalentinė distrukcija,* asmenybės *erozija,* drąsos *redukcija,* taip, kad iki šios dienos negaliu tinkamai *funkcionuoti.*

Kaip žinote, aš buvau vieno *ekipažo lyderis.* Mes *kempinome* prie Spyglio ir sukūrę ugnį, *kremavome* malkas. Ugnis buvo tokia *destrukyviai* karšta, kad *reanimavo* baisų *monstrą,* gyvenusi netolimame krūmyne. Žinoma, kai dabar pagalvoju, jį galėjo *reanimuoti* ir *stichinis štormas,* staiga sumaišęs žemę ir dangų. Kadangi mano, kaip *lyderio,* pareiga buvo *šefuoti* mūsų *filialą,* turėjau rodyti gerą *etaloną,* todėl pasiunčiau *dispečerį* į Baltuosius rūmus, išdėsčiau savo *garnizoną* į specialų *dizainą* ir visi pradėjome skubų *žygio maršą* į *internatą* kitoje Spyglio pusėje.

Monstras tuoj *adaptavosi* prie mūsų strategijos ir įvyko tikrai *stichinė kolizija!* Manau, kad mano *korpusas* laimėjo daugiausia *balų* šiame jėgų *aukcione.* Dabar *monstrui* pastatėme *memorialą* ant Spyglio kranto, o savo nuotykius išsamiai aprašėme *analuose,* kuriuos netrukus *publikuosime* ir platinsime ateitininkų šventėse. Tie *analai* — plataus dėmesio verta *publikacija.*

Nuotr. J. Tamulaičio

Kaip veikia kastuvas?

Pasnigo. Tėvas pasišaukė Arą, padavė kastuvą ir liepė nuvalyti sniegą nuo šaligatvių prie namo.

Aras išėjo laukan, bet nekasė, o tik vartė ir vartė kastuvą lyg ko ieškodamas. Pagaliau tėvas neiškentė ir paklausė:

— Kodėl nekasi? Ar lauki pavasario, kol sniegas pats nutirps?

— Matai, tėveli, — atsakė sūnus, — aš niekaip nerandu, ką reikia paspausti, kad kastuvas veiktų...

Kai dienos sunkios lankos,
Kieta kova už būvį,
Paimki draugo ranką,
Iškišk bėdoms liežuvį.

Ir vėl nuskriejo metai,
Pradingo lyg nebuvę...
Jei baimė tave krato,
Parodyk jai liežuvį!

Kai šventėms pasibaigus,
Darbų vėl neši krūvį,
Kad liktum neapsvaigęs,
Iškišk viskam liežuvį!

1992 m. „Ateities" turinys

Įvairūs straipsniai

D. Bindokienė: Dar vienas žingsnis į priekį, 1: Pranas Dovydaitis — kertinis ateitininkijos akmuo, 42; Nebijokime viešai kalbėti apie opius dalykus, 89; Šveicaro meilė Lietuvai, 96; Motinos diena ir mes, 100; Apatija — pavojinga liga, 165; Atviras žvilgsnis į skaudžius prisiminimus, 179.

Prof. Pr. Zundė, Bizauskas — pirmųjų moksleivių ateitininkų steigėjas, 3;
V. Žiedonytė, Studentų atgimimas, 6.
R. Sidrytė-Kulbienė, Naujųjų Metų pažadai, 6.
D. Lipčiūtė-Augienė, Gyvenimas slaugymo namuose, 8.
J. Mikaila, Prisiminimai apie prof. Pr. Dovydaiti, 44; Ateitininkų susišelpino fondas, 175.
Z. Slibinas, Ateitininkų sąjungos byla, 46.
D. Udrys, Kristaus vardu mes skelbiame naujo amžiaus pradžią, 49.
Vika Ross, Įspūdžiai iš VII PLJ kongreso, 50
R. Kriaučiūnas, Entuziazmo man tikrai netrūksta, 52.
A. Maceina, Kas yra ateitininkas, 92.
A. Kačerauskienė, Kunigas Alfonsas Lipniūnas, 131.
Kun. V. Brilius, MIC,. Galimybė išlikti tikinčių komunistinėje sistemoje, 133.
J. Pabedinskas, Ateitininkijos principai, 138.
I. Čuplinskaitė, Vieni ar visi kartu, 141.
Kun. V. Bagdanavičius, Lietuvių tauta pasaulyje, 167.
D. Katiliūtė-Boydstun, Apie išeivijos lietuvių tautinį išlikimą, 169.
Kun. J. Šeškevičius, Sibiro mergaitės, 178.
A. Norvilas, Teišlieka mūsų praeitis gyva, 184.
V. Statkus, Ateitininkai ir skautai, 187.

Grožinė proza

Pr. Pusdešris, Pirmoji meilė, 7.
V. Volertas, Burokėlio kraujas, 136.

Eilėraščiai

Rasūnas, Sausio tryliktoji, 2; Baisiųjų birželio dienų trėmimams paminėti, 91; Šv. Marijos litanija, Motina nepalytėtoji, 174.
Č. Masaitis, Ar tu tikėjai?, 10.
St. Santvaras, Velykoms, 41.
A. Tyruolis, Šv. Kazimierui, 48.
V. Mačernis, Malda į šv. Kazimierą, 48.
L. Andriekus, Šv. Kazimierui, 48; Vasaros akys, Žolė, Paparčio žiedas, Galaktikos, 130; Voratinkliai, Už ką? Rudenėlis, Nelieka pėdsakų, 166.
Adriana Karkaitė, 91.
F. Kirša, Sekminės, 94.
J. Degutytė, 94.
V. Kaminskytė, Motulei, 101.
D. Augienė, Pavasaris lyg motina, 101.
A. Vaičiulaitis, Ar kas regės mane? 135.
V. Geniene, 143.

Tikiu

Iš Pal. Jurgio Matulaičio Užrašų, 11.
Ses. M. Palmira, Kas yra Bažnyčia, 12; Kristaus veidas, 56; Tylinčiojo veikimas, 144.
K. Trimakas, Iš „Ieškančiojo pėdsakai", 12, 112.
R. Kriaučiūnas, Narizikuosi — negyvensi, 13.
A. Vaicieka, Mūsų tikėjimas, 190.

Ateities spinduliai, 25, 74, 119, 152.

Rašo: V. Kuzmickaitė, I. Ivanauskaitė (eil.), K. Šilimaitytė, Č. Kalenda (eil.), A. Lipskis (eil.), O. Vitkauskaitė (eil.), S. Petraškaitė, M. Landytė (eil.), M. Bublytė, G. Vygantas, P. Ješmantas, G. Mikučauskas (eil.).

Įvykiai ir žmonės, 27, 76, 121, 153, 202 (redaguoja ir paruošia D. Bindokienė).

Liaudies lobiai, 20, 71, 114, 150, 200 (redaguoja ir paruošia D. Bindokienė)

Kalbos skyrius, 22, 70, 113, 149, 199 (redaguoja ir paruošia D. Bindokienė).

Knygos-leidiniai

Dr. J. Meškauskas, Lietuvybė, ateitininkai ir „Lithuanian Diaspora", 115.

Ateitininkai Lietuvoje, 14, 58, 102,145, 191
Rašo: V. Ivanauskas, J. Eivaitė, A. Geležius, B. Kemundris, A. Vaicieka, A. Saladūnaitė, mons. J. Antanavičius, J. Navickaitė, V. Kaminskytė, Š. Diržys (eil.), D. Dapkūnaitė, D. Gervytė, A. Adomaitytė, R. Balandytė, V. Paltarokaitė, A. Audickaitė, E. Gabulaitė, V. Banytė (eil.), A. Diržytė (eil.), V. Malinauskas, V. Stagniūnaitė, kun. R. Grigas, S. Petraškaitė (eil.), A. Žygas, V. Ivanauskienė, A. P., Š. Jasiūnaitė, J. Eivaitė (eil.).

Mūsų veikla, 31, 80, 124, 157, 204.
Rašo: V. Norvilaitė, N. Tijūnėlytė, L. Landsbergis, A. Kazlauskaitė, R. Račkauskaitė, A. Užgirytė, R. Kubiliūtė, D. Bindokienė, G. Žemaitytė, D. Staniškienė, A. Udrys, P. Stasiulytė, D. Petrusevičiūtė, D. Miulerytė, S. C., Marchertienė, N. Lapšytė, A. Tijūnėlytė, M. Landytė, D. Šilgalis, V. Trumpickaitė, L. Mockutė, RSJ, G. Žaidytė, E. Tijūnėlytė.

Kreivos šypsenos, 40, 88, 128, 164, 208 (redaguoja ir paruošia D. Bindokienė).

Nuotraukos — J. Pikūno, V. Kučo, M. Šmitienės, R. Lapšienės, K. Motekaičio, M. Laniausko, A. Kezio, A. Grigaliūnaitės, A. Kairio, G. Palubinskaitės, A. Rašymo, D. Preibio, K. Driskiaus, S. Bagdonavičiaus, J. Polikaičio, R. Matienės, B. Bublienės, J. Kuprio, J. Tamulaičio, J. Navikaitės, L. Gylio, L. Daukšos, L. Gražulienės, R. Polikaitytės; kitos be pavardžių.

STATEMENT OF OWNERSHIP

Statement of Ownership, Management and Circulation
(Required by 39 U.S.C. 3685)

1A. Title of Publication	1B. PUBLICATION NO.	2. Date of Filing
ATEITIS	0 0 3 5 4 4 0	November 30, 1992
3. Frequency of Issue	3A. No. of Issues Published Annually	3B. Annual Subscription Price
Bimonthly	6	$ 12,00

4. Complete Mailing Address of Known Office of Publication *(Street, City, County, State and ZIP+4 Code) (Not printers)*
1209 Country Lane Lemont Illinois 60439

5. Complete Mailing Address of the Headquarters of General Business Offices of the Publisher *(Not printer)*
1209 Country Lane Lemont Illinois 60439

6. Full Names and Complete Mailing Address of Publisher, Editor, and Managing Editor *(This item MUST NOT be blank)*

Publisher *(Name and Complete Mailing Address)*
LITHUANIAN CATHOLIC FEDERATION ATEITIS 1209 Country Lane Lemont, Illinois 60439

Editor *(Name and Complete Mailing Address)*
Danute Bindokas 7155 S. Homan Ave. Chicago, Illinois 60629

Managing Editor *(Name and Complete Mailing Address)*
J. Polikaitis 1209 Country Lane Lemont, Illinois 60439

7. Owner *(If owned by a corporation, its name and address must be stated and also immediately thereunder the names and addresses of stockholders owning or holding 1 percent or more of total amount of stock. If not owned by a corporation, the names and addresses of the individual owners must be given. If owned by a partnership or other unincorporated firm, its name and address, as well as that of each individual must be given. If the publication is published by a nonprofit organization, its name and address must be stated.) (Item must be completed.)*

Full Name	Complete Mailing Address
LITHUANIAN CATHOLIC FEDERATION ATEITIS	1209 Country Lane Lemont, Illinois 60439

8. Known Bondholders, Mortgagees, and Other Security Holders Owning or Holding 1 Percent or More of Total Amount of Bonds, Mortgages or Other Securities *(If there are none, so state)*

Full Name	Complete Mailing Address
NONE	

9. For Completion by Nonprofit Organizations Authorized To Mail at Special Rates *(DMM Section 424.12 only)*
The purpose, function, and nonprofit status of this organization and the exempt status for Federal income tax purposes *(Check one)*

(1) [X] Has Not Changed During Preceding 12 Months (2) [ ] Has Changed During Preceding 12 Months *(If changed, publisher must submit explanation of change with this statement.)*

10. Extent and Nature of Circulation *(See instructions on reverse side)*	Average No. Copies Each Issue During Preceding 12 Months	Actual No. Copies of Single Issue Published Nearest to Filing Date
A. Total No. Copies *(Net Press Run)*	1250	1250
B. Paid and/or Requested Circulation 1. Sales through dealers and carriers, street vendors and counter sales	0	0
2. Mail Subscription *(Paid and/or requested)*	1065	1070
C. Total Paid and/or Requested Circulation *(Sum of 10B1 and 10B2)*	1065	1070
D. Free Distribution by Mail, Carrier or Other Means Samples, Complimentary, and Other Free Copies	76	59
E. Total Distribution *(Sum of C and D)*	1141	1129
F. Copies Not Distributed 1. Office use, left over, unaccounted, spoiled after printing	109	121
2. Return from News Agents	0	0
G. TOTAL *(Sum of E, F1 and 2—should equal net press run shown in A)*	1250	1250

11. I certify that the statements made by me above are correct and complete

Signature and Title of Editor, Publisher, Business Manager, or Owner
Business Mgr.

PS Form 3526, January 1991 *(See instructions on reverse)*

„GAUDEAMUS" PRAŠO PARAMOS

Studentai jau antrus metus kapstosi varguose, norėdami leisti savo laikraštėlį „Gaudeamus". Šią vasarą jo redagavimą perėmė Ann Arbor, MI studentai ateitininkai, kurie neseniai išleido savo pirmąjį numerį (tai jau penktas iš eilės nr.). Mums labai trūksta pinigų. Šią vasarą Dainavoje gavome kiek aukų studijų savaitgalio metu. Už jas esame labai dėkingi ir jas panaudojome šio numerio „Gaudeamus" leidimui. Dabar iždas vėl visai tuščias, todėl prašome: padėkite mums tęsti šį svarbų darbą! Aukas prašome siųsti: GAUDEAMUS, c/o Mėta Landytė, 319 Catherine, Ann Arbor, MI 48104. Jeigu pageidausite, mes laikraštėlį Jums siuntinėsime, tik pažymėkite tai laiške.

Labai visiems dėkojame, kad turėjome progą išleisti penktąjį „Gaudeamus" numerį, dabar prašome pagalbos išleisti šeštąjį.

„Gaudeamus" redakcija

44

ALp(LKA)1786
1992, Nr.6